

HARLEQUIN®

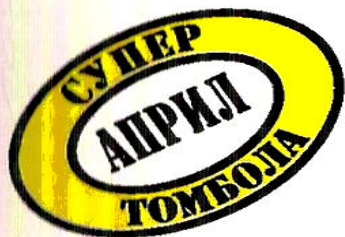
април '95

Романс®

121

ОЖИВЕЛИ МЕЧТИ

Миранда ЛИЙ

МИРАНДА ЛИЙ ОЖИВЕЛИ МЕЧТИ

Превод: Людмила Йорданова

chitanka.info

Картина на Дан Макей, изложена на търг, събужда у Каси Палмър болезнени спомени. Тя знае, че трябва да забрави миналото, но изпитва необходимост да притежава творба на Дан — той е мъжът, когото някога е обичала и който е променил живота ѝ. Затова е искрено огорчена, когато един непознат печели търга. Щом разбира, че това е Дан, Каси е обзета от паника. Ще успее ли да запази тайната за това, което той ѝ е оставил след техния романс?

ПЪРВА ГЛАВА

— Продадено на дамата от първия ред.

Каси погледна щастливата купувачка и въздъхна обезкуражено, докато отнасяха предмет номер четиридесет и седем. Ако не беше толкова скъпа, красивата синя ваза можеше да бъде чудесен сватбен подарък за майка ѝ и Роджър.

— Вещ четиридесет и осем, дами и господа. Чаен сервиз. Прекрасен образец от деветнадесети век, сребро.

Каси сбърчи носле и се облегна назад. Не харесваше среброто, даже когато беше с висока антикварна стойност.

Наддаването започна. Тя отново не участва. Както изглежда, търгът щеше да я разочарова. Когато чу, че речният остров Страт Хейвън е продаден и отбрани вещи от дома са предложени на търг, Каси си помисли, че това би била добра сделка, от която можеше да спечели нещо. Колекционерите дошли чак от Сидни и Брисбейн налетяха на имуществото като мухи на мед. Когато дойде, Каси бе видяла пред къщата дори хеликоптер.

Цените бяха безбожни и тя започна да се отегчава.

Единствената ѝ утеха за загубения следобед бе, че успя да посети Страт Хейвън. Цели девет години не беше поглеждала към това място, макар островът да беше точно срещу фермата на Палмърови, надолу по пътя край реката и когато пресичаше тесния въжен мост между острова и брега, тя не вдигна нито веднъж очи към малката къща в далечината.

Погледна часовника си. Беше към четири и половина. Съботният крикет мач на сина ѝ скоро щеше да свърши. Каси трябваше да се прибере до пет. В противен случай той щеше да принуди баба си да дойдат на търга.

Почувства се виновна пред майка си. Джоан често казваше: „Не бъди глупава, скъпа, ти си единственото ми дете, а Джейсън — единственият ми внук. Обичам да съм с него“.

Въпреки всичко, Каси реши да напусне търга.

— И накрая картините. Първата е под номер седемдесет. От неизвестен художник, неподписана и неозаглавена. Върху платното са претворени красивите околности.

Каси гледаше и не можеше да повярва на очите си. Сърцето ѝ заби лудо. Познаваше стила, пастелните тонове. Беше смаяна. Само от едно място се виждаха по такъв начин реката, висящият мост и двуетажната къща, в която беше сега. Много пъти се бе наслаждавала на гледката от най-отдалеченото кътче на острова, до малкото ателие.

Ателието... Там Дан бе рисувал портрета ѝ, там пламна и угасна тяхната любов.

Спомни си часовете, когато кръстосваше галериите на Сидни и търсеше картина от Дан Макей с невръстния Джейсън в бебешката количка, през цялото време, докато беше студентка по ветеринарна медицина. Желанието ѝ да притежава негова творба не я напусна. Малко странно, при все че мразеше този мъж неистово и не искаше дори да го види, продължи да търси, докато беше в Сидии, за да защити научната си степен по ветеринарна медицина. Върна се вкъщи с празни ръце, а това, което бе желала толкова дълго, намери тук — само на километър и половина от нейния дом. Каква ирония на съдбата! През всичките тези години упорито бе търсила картина от Дан.

— Две хиляди! Последен бяхте вие, сър. Някой предлага ли повече?

Каси се опомни. Картината бе продадена! Инстинктивно отвори уста и промълви:

— Две хиляди и сто.

Всички извърнаха очи към нея. Тя не беше наддавала досега.

Пулсът ѝ беше учестен. Знаеше, че върши глупост. Беше тук, за да купи сватбен подарък, а не за да се отдава на някакви си сантиментални спомени.

Любовта ѝ към Дан отдавна бе мъртва. Не изпитваше абсолютно нищо към него.

И въпреки това сърцето ѝ заби още по-лудо. Губеше контрол над себе си. Искаше тази картина!

— Две хиляди и петстотин — каза мъжът, който бе предложил две хиляди преди нея.

— Две хиляди и шестстотин — обяви тя.

— Две хиляди и седемстотин — изръмжа другият.

Каси пое дълбоко дъх, като се опитваше да укроти обзелото я напрежение. Дали да отвърне с две хиляди и осемстотин, или да вдигне цената на три хиляди? Какво да прави? Сякаш нещо я задушаваше.

— Три хиляди — промълви тя и затаи дъх.

— Три хиляди и петстотин!

Изпълни я разочарование. Не можеше да продължи. Наистина не можеше. Таванът ѝ беше три хиляди.

— Губите, госпожо — каза аукционерът.

Каси сведе очи. Повече не можеше да гледа картината.

— Пет хиляди долара!

При новото предложение в залата се зашумя. Каси вдигна глава в почуда и погледът ѝ обходи морето от лица.

Познаваше този глас! Но това не можеше да бъде той! Господи, не можеше...

Нямаше причина да бъде тук. Никаква причина...

Изведнъж го видя до един от крайните прозорци. Гледаше унищожително както винаги.

Дан Макей!

Черните му очи я пронизаха и тя изпита болка.

Разтърсена до дъното на душата си, извърна глава.

— Първи път, втори път. Продадено!

Подскочи от удара на чукчето. Вцепени се за миг. После цялата се разтрепери. Само до преди минута можеше да се закълне, че Дан Макей не означава нищо за нея. Нищо! Той не можеше да събуди чувствата ѝ.

Сега разбра, че беше сгрешила. Нещо тъмно и разрушително я загложди отвътре. Извърна глава и очите ѝ затърсиха Дан.

Той си проправяше път през тълпата и не изпускаше Каси от поглед. Не бе загубил чара си. Острите черти на лицето, стройното му и силно тяло ѝ бяха познати до болка. Черните му къдри бяха подстригани, а раменете му изглеждаха по-тесни в строгия тъмен костюм. Дан се бе превърнал в изискан, елегантен мъж.

Може би, очаквайки някаква видима реакция от внезапното си завръщане, той също я наблюдаваше.

Каси не промълви и дума. Дан посрещна мълчанието ѝ с усмивка и повдигна многозначително вежди.

През нея отново премина жестока, неистова омраза, но този път по-силна и определена.

Почувства я силно. Очите ѝ я бяха издали, защото усмивката му се стопи. Вече я гледаше с недоумение.

Заля я вълна от недоволство. Какво си мислеше той?

Връщаше се с невинна усмивка, все едно всичко беше забравено и простено! Нищо не бе забравила!

Без съмнение завръщането му беше свързано с откупуването на картината. Нищо друго не можеше да го накара да се върне тук. И, разбира се, отново щеше да си замине след края на търга.

Внезапно Каси си спомни за Джейсън. О, Боже, бе забравила Джейсън!

Дан не биваше да го вижда. Инстинктът ѝ подсказваше, че той не би пренебрегнал сина си! Не и него! Нямахше време за губене.

Каси знаеше, че трябва да напусне това място. Да се срещне и да говори с Дан, макар и за кратко, беше риск, и тя не бе подготвена.

Трябваше да тръгне, без да поглежда назад. Но женското любопитство я накара да се обърне.

Сгреши! Тогава срещна погледа му. Очите, черни като абанос и бездънно дълбоки, проникнаха в душата ѝ, пробудиха отдавна забравени спомени.

Каси се опита да се откъсне от тях, но не успя.

Беше вцепенена. Сърцето ѝ биеше лудо. Върна се назад във времето. Лежеше на пода в ателието. Дан беше над нея, горд и силен. Гледаше я жадно, обгръщаше с поглед тялото ѝ. Тогава тя не издържа и протегна ръце, да го прегърне...

Каси се опомни, капчици пот бяха избили по челото ѝ. Извърна очи и побягна.

ВТОРА ГЛАВА

Той я настигна на верандата. Погледна я загадъчно и попита:

— Каси? Нали не си тръгваш?

„Ти си двадесет и девет годишна, добър ветеринарен хирург, независима, разумна жена. Не си уязвимо и наивно момиченце!“

Стремеше се да се овладее.

— Здравей, Дан. Стори ми се, че те видях вътре. Отдавна не сме се срещали. Изглеждаш добре. Извини ме, но закъснявам.

— Значи не си тръгваш заради мен — стискаше здраво ръката ѝ, а очите му търсеха нейните в очакване на отговор.

Каси кипна — за какъв се мислеше!

— Не, разбира се — отвърна му с укор.

— Тогава, би ли ми отделила няколко минути? — попита намръщено Макей. Тя го озадачи с отношението си.

— Може би минута, но моля те, побързай! — отговори му с нетърпеливи нотки в гласа.

— Толкова любезно от твоя страна! — промърмори той и пусна ръката ѝ.

Каси се опита да скрие облекчението, което изпита. Не издържаше на допира му.

— Моля те, побързай, наистина трябва да вървя.

Дан присви очи и обгърна с поглед тялото ѝ. Беше обута в любимите си избелели джинси. Погледите им се срещнаха. Прииска ѝ се да не ги бе обличала.

Тя се чувстваше неудобно. На излизане от къщи, успя само набързо да срещне русите си коси и да сложи лек гланц на устните.

— Все така красива... Не си се променила... — промълви той.

Страните ѝ поруменяха.

Макей все още имаше власт над нея и макар да знаеше това, тя не желаше да си го признае. Не искаше да се поддава на ласкателствата му. Бореше се със самата себе си.

— И ти не изглеждаш зле — срязва го Каси.

— Ласкаеш ме. Догодина ще навърша четиридесет.

Не минава ден, без да се сетя за това.

Не изглеждаше на толкова. Преди девет години сякаш беше на двадесет и няколко.

Не бе от приказливите.

— Какво искаш? — запита го тя.

— Ела с мен вътре и ще видиш — Дан посочи вратата.

— Какво значи това... вътре? Казах ти, бързам. Не мога.

— Зная какво каза. Ще отидем в библиотеката, първата врата вдясно — настояваше той. Решителният му поглед говореше, че няма да отстъпи.

— Не можем. На собственика това няма да се хареса.

— Не се безпокой, познавам го добре.

Каси опита да се овладее. Кой беше новият господар на имението? Знаеше само, че е заможен бизнесмен от Сидни.

Може би Дан му беше приятел, може би щеше да отсяда често при него, питаше се Каси с безпокойство.

— Не се мръщи, загрозяваш челото си! — посъветва я той.

— Ще дойда с теб, но моля те, запази думите си за някой друг!
— Каси го изгледа злобно.

— Ела! — Дан хвана ръката ѝ. Тя се дръпна инстинктивно.

Какво искаше да ѝ покаже? Може би работеше за новия собственик на Хейвън? Художниците рядко бяха богати.

Съжаляваше, че тръгна с него. Нежната ѝ плът още потръпваше от досега с галювните му пръсти. Дан отвори вратата на библиотеката. Само един неин знак и те щяха да бъдат в стаята при затворени врати...

Знаеше — той щеше да се възползва от всяка нейна слабост, такъв беше.

— Няма да се бавим дълго, нали? — отстъпи тя назад. Дан Макей не трябваше да усети учестения ѝ пулс.

Светлината откъм широко отворената врата огряваше лицето му. Каси с изненада откри, че беше остарял. Не изглеждаше на четиридесет, но гъстата му черна коса беше вече прошарена.

Влязоха в стаята. Каси застана в най-отдалечения край, остави чантата си и се извърна към него.

— Ако желаеш, мога да оставя вратата отворена... — в гласа му имаше подигравка. Стомахът ѝ се сви. — Няма да те задържам. Искам само да ти дам това — Дан показа картината.

— Но защо? Аз... Не, благодаря, няма да я взема — тя недоумяваше, гневеше се, но в същото време тържествуваше.

— Защо не? Нали наддаваше за нея? — върху лицето му се изписа раздразнение.

— Това не значи, че ще я приема от теб — Каси едва преглътна.

— Защо? Какво те спира? Може би някой любовник?

— Не съм длъжна да ти отговарям, Дан Макей — изгледа го гневно Каси.

— Не, не си — отвърна той язвително.

Последва кратко мълчание.

— Сега можех да съм омъжена, както ти е известно!

— Но не си, нали?

— Откъде знаеш, да не би да ме следиш? — задъхваше се тя.

Видя как по лицето му се изписа изненада. Разбра, че с нещо е сбъркала.

Дан се приближи до нея, взе ръката ѝ и я погали нежно.

— Нямах халка — обясни той.

— Ами ако просто не я нося в момента? — настръхна тя.

— А така ли е? — очите му пламнаха в очакване.

— Не! — Каси вирна брадичка.

— Значи нямаш съпруг. А любовник?

— Не е твоя работа — сините ѝ очи блестяха ядно.

— Да кажем, че е.

— Господи! Наистина ли вярваш, че всичко може да тръгне постарому, като се върнеш след толкова години?

— Не, но... Когато те видях да наддаваш за моята картина, помислих... — той беше впил жаден поглед в нея.

— Помисли... какво? Че я купувам, за да ми напомня за теб? Толкова си самовлюбен! Ще ти кажа защо пожелах да притежавам тази твоя картина. Да, наистина, за да ми напомня, но не за теб, а за грешките, които направих, защото ти вярвах и обичах. Но сега, като те видях, отново разбрах колко съм бъркала. Вече нямам нужда от картината, нали така? — гледаше го тя с отвращение. — Представям си какво си изпитал, като си видял, че наддавам за картината ти!

Отначало си се изненадал, но после бързо си се съвзел, последвало е задоволство. Помислил си, че пламъчето от добрите стари времена още не е изтляло. „Какво щастие! Какъв чудесен жест, ако купя картината и ѝ я подаря! Тя ще ми бъде благодарна, дори безкрайно благодарна...“

Каси млъкна. Лицето ѝ помръкна. Дан я гледаше ужасено.

— Никога не съм и помислял да те нараня — гласът му беше искрен. Тя не се смили над него. Знаеше кой е Дан Макей — талантлив художник, любовник и прелюбодеец.

— Да ме нараниш?! Не. Всичко свърши отдавна.

Той седеше смръщен, умълчан. Каси мразеше тази тишина. Спомни си за ателието. Колко пъти му бе разказвала нещо, а той оставаше безучастен!

— Всъщност, какво те води насам? Ривърсбенд е на доста път от Сидни — полюбопитства тя.

— Имах нужда от малко чист въздух. Винаги съм обичал това място. Разбрах, че се продава и...

Сърцето ѝ спря. Каси не вярваше. Сигурно той нямаше предвид това...

Дан се обърна бавно. Видя очите ѝ — широко отворени от почуда.

— Реших да го купя. Да, Каси, аз съм новият собственик на Страт Хейвън!

ТРЕТА ГЛАВА

Краката ѝ се подкосиха.

— Ще ти бъда съсед... Разбира се, ако все още живееш във фермата на другия бряг — добави Дан.

Тя не знаеше какво да отвърне. Грозеше я заплаха. Едва се държеше на краката си.

— Разбирам, че не си особено доволна — каза ѝ той сухо.

Каси вдигна поглед към него.

— Наистина ли п-притежаваш Страт Хейвън? — заекна тя.

— Май не ти се вярва?

— Но как? Имам предвид...

— Припечелих през годините — хладно отвърна Дан.

— Но... ти си художник. Казаха ми, че новият собственик е бизнесмен!

— А не може ли да е и двете заедно? Виж, Каси, не съм художник по професия. Рисуването ми е хоби... минало.

За миг тя забрави за Джейсън. Мислеше колко малко знае за Дан, колко малко ѝ бе казал! Болеше я от спомена за тяхното минало.

— Прости ми за глупостта! Естествено, всичко е минало... Странно! И твоите модели също са минало.

— Никога не съм твърдял, че си изкарвам хляба като художник — въздъхна тежко.

— Никога не си ми казвал много, Дан — упрекна го тя.

Тишина. За секунда Каси го гледаше възмутено, а той нея — объркано.

— Защо се нахвърли така върху мен? Толкова време мина оттогава...

— Защо ли? Просто се опитвам да ти кажа нещата, които не успях преди девет години. Много бързо ме напусна, но всичко това е минало. Настоящото е по-важно.

— Сигурно ще идваш тук през уикендите?

Каси вече мислеше как да спаси Джейсън и себе си. Майка ѝ скоро щеше да се омъжи. Дватамата с Роджър може би щяха да заживеят във фермата, а Каси щеше да се премести в апартамента в града.

— Имах намерение да прекарвам повече време тук.

Тя се замисли над думите му. Какво значеше *имах намерение*.

— Промени ли решението си?

— Зависи.

— От какво?

Той сви рамене и я погледна многозначително.

— От много неща. Междувременно... Бихме могли да бъдем поне приятели, все пак ще сме съседни... Каня те на вечеря. Би могла да ме посъветваш какво да купя за къщата. Запазих основното обзавеждане, но имам нужда от помощта на жена.

— Не се предаваш лесно, нали? — Каси го гледаше удивено.

— Не.

— Съжалявам, нямам възможност — рязко отвърна тя.

— Нямах възможност или не желаш?

— И двете.

— Но защо не?

Защо не? Боже, ако знаеше той. Дори тя да напуснеше Страт Хейвън, един ден Дан щеше да разбере за Джейсън и тогава щеше да го потърси.

— Мисля, че жена ти е достатъчна причина да не приема. Нали така? — страхът я правеше нападателна.

— Разбирам... Значи си узнала.

— Ван Арк бяха така добри да ме осведомят по въпроса.

— И какво точно ти казаха? Каси, та те дори не знаят цялата истина, а и бих ли я споделил с такива като тях? — каза ядосано Дан и тръгна към нея. Обгърна раменете ѝ с ръце. Пръстите му притискаха кожата ѝ. Пулсът му ставаше все по-учестен.

— Трябва да вървя! — изрече Каси в паника.

— Не! Не и преди да чуеш цялата истина. Когато дойдох на острова, живеех разделен от жена ми. Бяхме пред развод. Тогава не знаех, че ще се влюбя в теб. Ти беше толкова... Толкова красива! Рисувах те, бях с теб, слушах сладкия ти глас и светлите ти мечти за бъдещето... Какъв глупак съм бил да мисля, че нещата няма да

свършат и след като спя с теб! Но аз те обичах Каси, исках да се оженим. Трябва да ми повярваш!

Да му вярва? Той очакваше от нея да му вярва! Вярата в Дан беше най-голямата ѝ грешка.

Тя се отскубна от прегръдката му.

— Не хвърляй силите си на вятъра, губиш си времето.

— Каси, разбирам колко силно съм те наранил. Наистина, така е, но моля те, трябва да ме изслушаш! Жена ми стана жертва на тежка катастрофа. Тя...

Той не можа да довърши.

— Зная за катастрофата от Ван Арк. Те ми казаха... Но в прощалното писмо не споменавах и дума за това.

„Скъпа Каси, не ми е приятно, че трябва да ти пиша. Бих се радвал, ако можех да те видя лично, да ти обясня, но по-добре е да оставя всичко както е. Ти си млада. Бързо ще ме забравиш. И надявам се ще ми простиш. Животът е пред теб, бъди добър ветеринарен хирург, съпруга и любяща майка. Винаги ще те обичам.

Дан“

Тя свърши, вдигна високо глава. Красивите ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Ти го знаеш... Цялото наизуст? — погледна я ужасено той.

Каси му обърна гръб, не искаше да види слабостта ѝ. Чу стъпките му зад себе си. Усети топлия му дъх и потръпна. Сърцето ѝ замря, когато Дан обгърна раменете ѝ.

— О, Каси, Каси! Не ти писах за жена си, защото знаех, че ще ти причиня болка. Тя се нуждаеше от мен. Не мисля, че бих могъл да ти обясня. Беше толкова сложно! — промълви в косите ѝ.

— Аз също имах нужда от теб, Дан — забрави за всичко, усещаше само топлията му прегръдка.

— Зная, но ти беше млада и силна. Можеше да се справиш... Тогава нямах избор. Но сега отново съм тук. Не разбираш ли? Завърнах се... — прошепна в ухото ѝ.

Леко я обърна с лице към себе си. Повдигна брадичката ѝ. Целувката му бе кратка и сладка. Галеше с пръсти лицето ѝ, докосваше нежната кожа на шията ѝ. Устните му ставаха все по-чувствени, все по-настойчиви. Каси отвърна на целувката му. По вените ѝ се разля топлина. Преди да се осъзнае, тя вече го целуваше с цялата страст, изгаряла я през деветте самотни години. Това беше мъжът, когото някога бе обичала. Това бе мъжът, който...

— Господи! — тя се отскубна от объятията му. Не беше на себе си, трепереше.

— Каси, аз... — се опита да я спре той.

— Недей, не ме докосвай! Не говори! — промълви тя.

Той не понечи да направи нито едното, нито другото. Беше объркан. Как нямаше да бъде, помисли си Каси ядосано, като опитваше да се овладее. Дан се бе върнал в Ривърсбанд и с няколко половинчати истини си беше спечелил партньор в леглото. Какво щастие за него! Тя осъзнаваше това и се плашеше. Дан я бе срещнал по една случайност, а не се бе завърнал заради нея. За деветте години на неговото отсъствие, можеха да се променят толкова неща. Каси можеше да бъде омъжена, да не живее вече на острова или дори да бъде мъртва. С патетичните извинения за жена си нямаше да успее.

Господи! Жена му! А децата? Дали имаше деца? Дори не ѝ се мислеше за това. Но трябваше да разбере.

— Ами жената ти? Децата ти?

— Нямам деца — отвърна рязко той.

— Жена ти тук ли ще живее?

— Не.

— Още една раздяла по взаимно съгласие?

— Не, жена ми... почина — лицето му бе мрачно.

Каси бе покъртена. Изпита съчувствие към него. Той бе толкова самотен.

— Кога се случи?

— Преди година.

Съчувствието ѝ изчезна.

— Преди година... — повтори Каси.

Цели дванадесет месеца! Петдесет и две седмици! Триста шестдесет и пет дни! Имал бе достатъчно време, за да се свърже с нея... ако тя наистина го интересува. Чашата на търпението ѝ преля.

— Разбирам — изрече Каси с равен леден тон.

— Не, нищо не разбираш, съвсем нищо! Дори не вярваш, че още те обичам! — отсече Дан и се намръщи.

— Не, не вярвам — призна тя.

— По дяволите! — той прокара нервно пръсти през косата си, разроши я.

Каси си спомни за онзи Дан — обърканият, мизерстваш художник, поне за такъв го смяташе по онова време. Всичко беше само игра, само измислица. Не искаше да се връща назад във времето. Нямахше намерение да повтаря отново грешките си. Изведнъж се стресна. Беше след пет и ако не побързаше, майка й щеше да я потърси.

— Трябва да вървя — тя тръгна към вратата.

Дан я изпревари. Отвори й, но не я пусна да мине.

— Не. Нека изясним всичко между нас, Каси. Толкова неща имаме да си кажем.

— Много е късно, Дан. Махни се от пътя ми! — очите й бяха безмилостни.

— Няма да оставя нещата да свършат дотук. Трябва да знаеш това — каза той.

— А ти трябва веднъж и завинаги да разбереш, че вече съм пораснала. Сега съм зряла жена и никой не може да ме принуди да върша каквото и да е против волята ми.

В този миг Каси вярваше, че ще се справи с Дан, дори ако той узнаеше за Джейсън. Нямахше да бяга позорно.

— Станала си особена, Каси — каза Дан.

— Не, просто съм по-разумна... по-внимателна с мъже като теб.

— Но аз не съм такъв, за какъвто ме смяташ.

— Довиждане, Дан. Живей тук, ако трябва, но не преминавай моста, не прави и опит да ме видиш — усмихна се хладно тя.

— А ако го направя?

Каси се измъкна. Бягаше от него. Никога нямахше да му позволи да я целуне отново. Никога! Но... Насладата, която изпита при допира на устните му, магията на докосването и желанието, което то пораждаше.

Мина през шумната зала, където търгът все още продължаваше. Бързаше да излезе от къщата — навън, под светлината на слънцето.

Внезапно спря ужасена.

Майка ѝ прекосяваше въжения мост. Пред нея с развени коси тичаше Джейсън. Каси чу шум зад гърба си и се обърна. Беше Дан. Носеше чантата ѝ.

— Забрави това — каза той и понечи да ѝ я даде.

— Мамо! Мамо! — Джейсън се спускаше, тичайки надолу по стълбите към нея.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Каси чу как Дан пое дълбоко дъх, пристъпи напред и се изравни с нея. Тя улови студения му поглед.

Джейсън вървеше към нея, малката му фигура се движеше пъргаво. Каси се молеше Дан да не узнае, че е баща на детето. То бе дребничко за възрастта си. Косите му бяха светли, съвсем различни от тези на баща му, но очите — черни, дълбоки, пронизващи — бяха досущ като на Дан. Каси можеше само да се надява той да не познае сина си.

Джейсън се появи на верандата.

— Мамо, спечелихме, спечелихме! Не е ли страхотно? Другата седмица ще бъда...

Каси се стараяше да не поглежда към Дан. Чувстваше, че е напрегнат.

— Чудесно, съкровище — отвърне тя и прегърна момчето.

„Бъди проклет Дан Макей!“, мислеше си Каси.

— Мамо, видя ли хеликоптера? Направо е велик! Как искам да се повозя с него!

Каси се намръщи, раздразнена от прищевките на сина си. Всичко, което искаше в този момент, беше да се махне някъде далече. Страхуваше се, че Дан може да избухне всеки миг.

— Джейсън, не мисля, че... — не успя да довърши тя.

— Това може да стане, понеже хеликоптерът е мой — прекъсна я Дан.

Тя се обърна към него.

— Твой?!

— Мой! — изгледа я изпитателно. Смръщи се и черните му вежди се сключиха.

— О! Чу ли това, мамо?

Каси отвърна с леко кимване.

— Приятел ли сте на мама? — запита Джейсън.

— Бях... много отдавна — едва успя да изрече Дан.

— Наистина ли хеликоптерът е ваш?

— Струва ми се, че е проблем за мен да накарам хората да вярват в това, което говоря. Да, Джейсън, безспорно е мой.

— Ще може ли да се повозя днес? Сега?

— Ако искаш.

— Джейсън, не мисля...

— Ще се возя на хеликоптер! — радваше се Джейсън и дори не чуваше възраженията на майка си. Лицето му сияеше от щастие.

— О, почакай да кажа на баба за това! — детето не беше на себе си от радост.

Каси простена. Синът ѝ я погледна учудено.

— Добре ли си, мамо? Изглеждаш зле.

— Аз... Имам главоболие. Страхувам се, че днес ще трябва да откажем на господин Макей.

— Пфу...

Дан се наведе към Джейсън.

— Не се отчайвай. Някой друг път, все ще се намери време. На колко години си?

Каси замръзна.

— На осем, ставам на девет през ноември — гордо обяви Джейсън.

— На девет? — Дан я изгледа с укор.

Трудно, ѝ беше да го погледне, но Каси събра цялата си гордост и вдигна очи към него. Сега той знаеше със сигурност. Беше неизбежно, рано или късно щеше да научи. Но сега, когато знаеше, какво щеше да направи? Беше притеснена. Толкова черни мисли минаваха през главата ѝ!

Майка ѝ се зададе.

— Боже Господи, какво ходене! Джейсън, не бива да се отделяш от мен така!

Госпожа Палмър не можеше да познае Дан, тъй като не го бе виждала, но скоро щеше да узнае името му. Каси се надяваше, че Джоан ще преодолее голямото си учудване и няма да се издаде пред Джейсън. Всъщност, доколкото я познаваше, това беше невъзможно.

Джоан Палмър беше на около петдесет, добре запазена, с фризирана руса коса, тук-там прошарена. Имаше хубаво тяло. Когато Каси беше малка, хората казваха, че е одрала кожата на майка си. Но

Джоан беше до известна степен с остарели разбирания, вярваше, че целта на жената е да създаде семейство. Каси пък беше модерна, независима жена. Госпожа Палмър нямаше да пропусне да се запознае с красив мъж като Дан, подходяща партия за дъщеря ѝ.

Поведението на Каси на няколко пъти бе разпалвало страстите и ставало тема на разговор в малкото градче. Майка ѝ също бе живяла доста време самотна. Изминали бяха цели девет години, откакто бащата на Каси почина. И чак сега, Джоан бе приела да се омъжи за Роджър Полън — шефа на дъщеря ѝ. Сватбата беше само след две седмици.

Най-накрая госпожа Палмър престана да оглежда Дан.

— Как беше на търга, Каси? Имаше ли късмет?

— Струва ми се, че не. Всичко беше много скъпо.

— Виж бабо, този човек е стар приятел на мама и има хеликоптер. Той обеща да ме повози, нали, господине?

— Да, обещавам ти.

— Стига, Джейсън! Много мило от ваша страна, господин...
ъъ...

— Каси, няма ли да ни запознаеш? — усмихна се Джоан.

Трудно ѝ беше да представи на майка си мъжа, който я бе изоставил. Госпожа Палмър щеше да се досети за всичко от името.

— Мамо, това е новият собственик на Страт Хейвън — господин Макей... Господин Дан Макей.

— Приятно ми е, господин Мак... О, Господи! — тя отпусна протегнатата си ръка.

Напрежението трептеше във въздуха. Само детската наивност на Джейсън помогна.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Макей — каза момчето и бързо подаде ръка.

— Наричай ме Дан.

— Джейсън, мисля, че трябва... — не довърши Каси.

— Дан е по-добре, предпочитам да се обръщат към мен така.

— Тук ли ще живееш, Дан? Може ли да ти идвам на гости понякога?

— Когато поискаш... синко.

Тя замръзна. Погледна Дан умолително. Сякаш очите ѝ говореха: „Моля те, не му казвай. Моля те...“.

Той отвърна на погледа ѝ със студенина, която я накара да потръпне.

— Чу ли това, мамо?

— Да, Джейсън, чух. Сега трябва да вървим. Радвам се, че те срещнах отново, Дан! — каза тя и пое чантата си от него.

— Тръгваш ли, мамо? — обърна се Каси към Джоан.

— О... Да, разбира се... Довиждане, господине... Довиждане.

Каси хвана майка си под ръка и заслиза по стълбите. Джейсън подскачаше пред тях и весело подвикваше. На Каси ѝ бе трудно да се овладее. Искаше да се върне обратно, да моли Дан да не разрушава щастието на нея и сина ѝ. Той нямаше право да се върне след толкова години и да обърка живота ѝ отново. Джейсън бе живял дълго без баща. Появата му само би объркала нещата. Още повече, той не беше женен за Каси и цял Ривърсбенд щеше да прогърми.

— Каси...

— Какво? Извинявай, мамо. Още съм разстроена.

— Сигурно ти е било много трудно, скъпа, не те виня. Да видиш Дан Макей, да разбереш, че е новият собственик на Страт Хейвън и накрая, появата на Джейсън, това наистина е много!

Каси въздъхна. Те тръгнаха по въжения мост. Джейсън беше в средата, подскачаше и го клатеше с всичка сила. Беше радостен.

— Джейсън! Веднага престани! Изчакай ни или върви напред! Да не би да искаш баба ти и аз да паднем в реката?

— Съжалявам, мамо — отвърна момчето и се затича напред по моста, използва го като трамплин, а той се тресеше и люлееше под краката им.

— Това дете!

— Може би има нужда от силна бащина ръка — каза Джоан.

— О, мамо! Какво искаш да кажеш?! — погледна я остро Каси.

Госпожа Палмър се направи, че не е чула.

— Нищо, нищо.

— Какво от това, че Дан е красив и преуспяващ, трябва ли затова да се омъжа за него?

— Той не е точно такъв, какъвто си го представях. Мислех го за опърпан дългокос художник, без пукнат цент в джоба. Този Дан Макей, който видях днес, е много по-различен — настояваше Джоан.

— О, мамо! Сега Дан е богат и улегнал мъж и какво? Това е само повърхностна представа. Не се лъжи по външността. Дай ми възможност да бъда горда.

— Да, Каси, но времето минава. Хората правят грешки, но животът продължава. Може би ти... О, скъпа... Сега разбирам... забравих, че е женен.

— Жена му е починала наскоро, но това не променя нещата. И преди да си ме попитала, не, няма други деца — съобщи Каси.

— Бабо, мамо, хайде!

— Идваме, Джейсън! — извика майка му.

— Какво ще направи той с детето? Имам предвид... Той разбра. А кой не би? Очите на Джейсън са като неговите.

— Трябва ли да продължаваме, мамо? Опитвам се да го забравя — каза Каси нетърпеливо.

— Ще ти бъде трудно, нали ни е съсед.

— Не живеем в града. Има цяла миля разстояние от къщи до Страт Хейвън.

— Не бъди смешна, Каси. Много добре знаеш, че той няма да забрави нито сина си, нито теб! Видях как гледаше детето. Той очаква обич.

Каси мислеше да каже на майка си, че не любовта водеше Дан, а желанието му да притежава.

— Ще му позволя да вижда Джейсън, но не и да му каже истината — рече тя възмутено.

— Не можеш да го спреш. Чувствам, че науми ли си нещо този човек, лесно не се отказва — отсече Джоан.

На Каси и дойде много.

— Ето, мамо, вземи джипа и закарай Джейсън у дома. Искам да видя конете, преди да се е стъмнило — даде ключовете на майка си.

— Ти и тези коне!

— Няма да се бавя дълго — извика тя и продължи покрай реката.

Едва чу майка си, която спомена нещо за умиране от глад, но не се обърна. Всъщност знаеше, че конете са били добре напоени и нахранени сутринта. Нямаше защо да се притеснява за тях. Просто се нуждаеше от няколко спокойни мига, далеч от любопитството на майка си и непрестанното бърборене на Джейсън. Нуждаеше се от време, време, за да подреди разпилените си мисли и да се успокои.

Конете наостриха уши при появата на Каси. Рози изцвили и изприпка до оградата. Чакаше потупване. Инстинктивната привързаност на кобилата беше трогателна. Ако и хората бяха такива... Рози беше осемнайсетгодишна, безплодна и в окаяно състояние, когато Каси я спаси от касапина. Хората, като я видеха сега, не можеха да повярват на очите си. Рози не беше онова едва кретащо създание, което беше преди осемнадесет месеца. Сега пращеше от здраве и скоро щеше да си има рожба.

— Здравей, мила! Виждам, че няма да раждаш довечера. Така е добре, трябва да задържиш кончето още един месец! Разбра ли Рози, момичето ми!

Кобилата поклати глава сякаш в знак на съгласие.

Каси въздъхна и прегърна Рози през врата.

— Мъжът, от когото е моят син, се върна отново, Рози. Не познавам Дан. Това беше отдавна, преди ти да се появиш. Но сега не го обичам. Всъщност го мразя! Но не това е проблемът, а може и да е... Разбираш ме...

Долепи страна до топлата муцуна на кобилата.

— Трябва да ти призная нещо ужасно. Ненавиждам се за това, но... Истината си е истина. Когато Дан ме целуна в библиотеката, за момент не исках да спира. След толкова време почувствах същата тръпка както някога. Как е възможно? Та аз толкова го мразя?

Рози сякаш разбираше своята стопанка. Поднасяше влажната си муцуна към ръката на Каси.

„Тук съм, всичко ще бъде наред“, като че ли се опитваше да каже кобилата.

Каси въздъхна и се изправи. Прегърна любимката си за сбогом. Обърна се и тръгна по дългия път към дома.

По средата на пътя, нагоре по хълма, Каси се спря и погледна през рамо. Самотна фигура се очертаваше на верандата на Страт Хейвън. Последните лъчи на дневната светлина се стопяваха в небето. В този полумрак и беше трудно да вижда, но с цялото си същество усещаше, че това е Дан.

Потръпна, той я гледаше и обмисляше следващата си стъпка.

Каси знаеше, че въпреки молбата ѝ да не прекосява реката, Дан нямаше да се откаже току-така. Щеше да дойде, но не за нея, а за сина си. Беше така неизбежно, както изгрева и залеза.

Бе само въпрос на време!

ПЕТА ГЛАВА

Роджър извърна глава от прозореца на трапезарията. В ръката си държеше чаша портвайн. Погледна Каси и каза:

— Чух, че новият ни съсед бил страхотен мъж.

Тя вдигна очи към шефа си — той беше към шейсетте, но изглеждаше доста добре за възрастта си. Имаше къса посивяла коса и мустачки. Външността му бе безупречна, въпреки че като човек беше безкрайно любопитен.

Бъдещият съпруг на Джоан не знаеше нищо за бащата на Джейсън, макар отдавна да живееше в Ривърсбенд. Навярно подобно на всички останали смяташе за отговорен някой младеж от околността. Единствените хора, които донякъде се досещаха, бяха Ван Арк, но те рядко посещаваха Страт Хейвън, а и Каси гледаше да ги отбягва, откакто Дан я напусна. Съмняваше се, дали изобщо знаят за съществуването на Джейсън.

— Всъщност, познавам този мъж — отвърна тя и стана, за да събере чинии от масата. Всички отмаряха след дългия неделен обяд с по чаша портвайн. — Запознах се с него преди много години.

— Наистина ли? — сивите очи на Роджър издаваха изненада и жив интерес. — Разкарай!

— Няма нищо за разказване — сви рамене Каси и продължи да прибира съдовете. — Дан Макей беше в Страт Хейвън веднъж, много отдавна. Тогава се сблъсках с него, носех яйца за госпожа Ремблър. По това време тя готвеше на Ван Арк.

— Хмм... Как каза, че е името му — Макей, нали?

— Точно така.

— Богат бизнесмен от Сидни?

— Изглежда.

По лицето на шефа й плъзна хитра усмивка.

— Доколкото разбрах, не е женен?

Каси го изгледа и поде:

— Слушай какво, Роджър...

Той вдигна ръце, сякаш да се защити от нея, но в престоленото си старание разля малко от чашата си на пода.

— Ох! Джоан, скъпа. Аз... Тъъ...

Майката на Каси попи бързо кафявите капки портвайн от пепеляворозовия килим.

— Човече! — опита се тя да сгълчи Роджър.

Когато се изправи, той я целуна силно.

— Не можеш да минеш без нас, хайде, признай си!

Изведнъж Джейсън влетя в стаята и заговори възбудено:

— Мамо! Мамо! Ела да видиш. Навън има една червена кола, от онези без покрив. Мисля, че я кара Дан!

— Дан? Кой е Дан — учуди се бъдещият съпруг на Джоан.

Каси направи всичко възможно да му отвърне спокойно.

— Има предвид Дан Макей, мъжът, за когото досега говорехме.

— И Джейсън го нарича просто Дан? — никой не му отговори.

— Отиди да го видиш, миличък! Сега идвам и аз — увери Каси сина си.

Момчето изхвъркна навън.

— Вчера се срещнахме с Дан Макей на търга, тогава Джейсън се запозна с него. Той явно хареса детето, защото му каза да го нарича просто Дан. Това е всичко.

— Хмм...

Каси не харесваше начина, по който шефът ѝ я гледаше — беше прекалено любопитен и схватлив. Тя се насили да се усмихне.

— Отивам да видя какво иска. Вие с мама останете тук и си довършете питието.

Измъкна се от стаята, преди да ѝ бъдат зададени още въпроси. Всъщност не бързаше да види Дан. Сега, когато беше във от трапезарията, краката ѝ не я държаха, цялата трепереше от нерви. На няколко пъти пое дълбоко въздух, имаше нужда от това. Все още нищо не ѝ бе ясно. Знаеше, че Макей ще дойде — рано или късно...

В един момент Каси осъзна какво бе направила — бе оставила сина си сам със своя баща! Сега Джейсън можеше да узнае всичко! Тя се втурна по стълбите навън и попадна право в ръцете на Дан.

— Забелязвам приятна промяна у теб — каза ѝ той.

За секунда Палмър остана безмълвна, вперила поглед в ръцете му, които обгръщаха раменете ѝ. Вдигна глава и видя красивата му

усмивка. Неизбежно беше тялото ѝ да не откликне на близостта на мъжа, когото някога бе обичала. Всяко докосване събуждаше у нея дълго таени желаниа.

Колко лесно беше да му се отдаде! Така лесно... Единственото, което трябваше да направи, беше да го прегърне силно и да поднесе устни към неговите. Вместо това се отскубна от него. Беше ядосана на себе, но нападна него:

— Не си въобразявай нищо! Най-малко, пък теб очаквах тук!

— Искаш да кажеш, че си се облякла така заради някой друг? — подигра се той.

Госпожица Палмър осъзна, че след църквата беше останала с кремавия си трикотажен костюм. Един път в седмицата ѝ се случваше да забрави любимите си джинси.

— Знаеш, че не те очаквах днес — кипна тя. Пръстите ѝ нервно придърпваха горната дреха върху прилепналата пола, само че като разпъваше ластичната плетка на връхната част от костюма, несъзнателно подчертаваше бюста си. Дан не сваляше очи от нея.

— Значи не чакаш мен? — погледът му проследи движенията ѝ.

— Разбира се. Имам гост — страните ѝ поруменяха.

Макей присви черните си очи.

— Кой е той?

— Моят шеф — обясни тя, без да спомене, че Роджър скоро щеше да ѝ стане и пастрок. — Дойде тук на обяд.

— Явно поддържаш тесни работни взаимоотношения с него, щом се виждате дори през уикенда. В гласа му звучеше зле прикрита нападка.

Каси тръсна глава и отвърна:

— Роджър идва на обяд всяка неделя! Но това не те засяга! А какво търсиш ти тук? Не съм те канила!

— Нещо ми подсказа да не чакам изричната ти покана — рече ѝ насмешливо той.

Тя го стрелна с поглед.

— Мисля, че ти казах да стоиш настрана от мен!

Обхвана го гняв и лицето му се изопна.

— Не бъди глупава, Каси! Знаеше, че няма да остана задълго далеч от вас. Синът ми е тук — посочи Джейсън импулсивно. Момчето стоеше настрана и си играеше.

— За Бога! Моля те, по-тихо! — погледът ѝ премина над рамото му и се спря на детето, което с любопитство оглеждаше спортното купе на мерцедеса.

В очите ѝ се четеше отчаяна молба.

— Сега пък ме молиш. Отношението ти към мен вчера и днес по-скоро издава явна нетърпимост. Готова си да ме разкъсаш.

Каси простена.

Лицето му издаваше изненада.

— Не сме ли във война? — каза го тихо, почти нежно и докосна леко бузата ѝ.

Тя настръхна. Дан отдръпна ръка си. Стана язвителен.

— Мислех, че съм дошъл тук, за да говоря човешки с теб. Но изглежда си губя времето. Ти нямаш намерение да ме допуснеш до Джейсън. Решила си твърдо — нямаш ми доверие.

Реакцията му наля масло в огъня.

Палмър отвърна ядно:

— Какво очакваш? Да се върнеш просто така и да те приема с широко разтворени обятия? Вярваш ли, че ще заличиш болката с няколко половинчати истини?

— Ще ти кажа какво очаквам. Очаквам от теб да бъдеш така добра да ме изслушаш. Да получи място в живота на Джейсън, да ми бъде дадена възможност да го даря с обичта, на която е способен един баща.

Каси го изгледа с разширени от ужас очи. Този мъж беше или луд, или до такава степен самовлюбен, че забравяше чувствата на другите. Нямах ли представа, какво бе направил, когато я бе прельстил, давайки ѝ обещание за обич, вяност и женитба? А после я бе изоставил! Наистина ли вярваше, че тя ще остави сина си? Какво щеше да стане, ако Дан се почувстваше отегчен и решише, че бащинството не му е призвание и градът го призовеше отново?

— Ти нямаш никакви права! Изгуби ги преди девет години. Предупреждавам те, само ако направиш нещо на сина ми, ще...

— Той е и мой син! — грубо отсече Makey.

— Само фактически!

Новият собственик на Хейвън я сграбчи.

— Да не би да е моя грешката? Откъде можех да зная за детето?

— Ако беше останал достатъчно, щеше да разбереш! Ти, ти...

— Кучи син — предложи Дан.

— Ти го каза!

Очите му бяха страшни с цялата си непоколебимост. Попита я:

— Няма да отстъпиш дори на сантиметър, така ли?

Каси позна по очите му, разбра инстинктивно, че бе сгрешила. Можеше да бъде по-отстъпчива въпреки обстоятелствата. „Злото води зло“, каза си тя. Дан беше силен мъж, несвикнал да пресичат пътя му. Изведнъж осъзна грозящата я опасност. Ако продължаваше да се държи в същия дух, можеше да подтикне Макей да отвлече момчето. При тази мисъл изтръпна.

— Сега слушай, Каси Палмър! — в гласа му имаше мрачни нотки. — Ако преди си ме смятала за негодник, то сега съм два пъти по-проклет. Нали не искаш да кажа на Джейсън, че съм му баща? — тя затаи дъх и хвърли бърз поглед към сина си. Момчето седеше зад волана на спортната кола и пърпореше, все едно, че колата наистина се движеше. Дан продължи: — Но ще направя точно така, ако не изпълниш това, което искам от теб. Никой не ще ме спре! — след това той се обърна и закричи надолу по пътеката. Когато стигна до задната врата, се извърна и я изгледа студено. Гласът му обаче прозвуча любезно: — Ще те чакам довечера, Каси. Да кажем в осем. Твоят гост ще си е отишъл дотогава. Надявам се, няма да закъснееш. Има за какво да си говорим — вдигна многозначително очи към нея.

— Може ли да дойда и аз, Дан? — включи се Джейсън.

— Съжалявам, синко — каза Макей гальовно, — входът за деца е забранен! Впрочем, не си ли на училище утре?

— Да... — лицето на момчето помръкна. То слезе от колата.

— Не обичаш ли училището?

— Нормално е...

— Ела ми на гости утре, след часовете, ако искаш, разбира се.

— Супер! Може ли, мамо?

Джейсън отново се оживи. Каси съзря безкомпромисното изражение на Дан.

— Ако се прибереш по светло — успя да промълви тя.

— О! Страхотно!

— Ще те взема от училище, Джейсън — Макей погледна към своята някогашна любов. — Сигурен съм, че ще му хареса да се повози в моята кола.

Нещо вътре в Каси се стегна. Не искаше да остави сина си сам с Дан. Но можеше ли да направи нещо? Ако откажеше, щеше да стане още по-зле.

Не откриваше нищо познато в мъжа, когото бе обичала. Беше напълно непознат — тайнствен и опасен. Люта омраза плъзна в душата ѝ.

По устните му се изписа саркастична усмивка. Явно бе усетил гнева на Каси.

— Ще се видим довечера, тогава. А утре следобед с теб, момчето ми — добави Макей, като разроши косата на Джейсън.

На тръгване той ѝ махна с ръка за довиждане и седна в колата. В жеста му имаше подигравка, дори заплаха. Тогава тя притисна силно детето към себе си. Двигателят изръмжа и колата се изгуби надолу по пътя.

Чак сега майката на Джейсън успя да си поеме дъх. Не можеше да си отговори защо, въпреки всичко, още желаше Дан, още потрепваше при досега с него.

— Симпатичен е, нали, мамо? Харесва ми — щастливо заговори момчето.

Сърцето ѝ се сви. Какво да отвърне?

— Той също те харесва, съкровище — искрено каза тя.

— Нямам търпение да дойде утре. Хей, бабо! — затича се той към къщата, преизпълнен с нови впечатления.

Каси се почувства отчаяна, виждайки как синът ѝ избяга. Девет дълги години се бе борила, за да направи живота на Джейсън лек. Цели девет години! Не беше лесно да си сама жена в Ривърсбанд, да не изоставиш университета и да се дипломираш успешно, но успя и синът ѝ бе щастливо дете.

Сега Дан можеше да разруши всичко с лека ръка. Разбира се, способна беше да отиде в Страт Хейвън довечера и да се извини, да го помоли да влезе в положението ѝ. Но как щеше да реагира той? Беше ядосан, не, беше извън кожата си. Нямахше да я изслуша, бе убедена в това. Изохка и тръгна обратно към къщата. Как да се защити? Идеята я осени постепенно... Тя поспря пред външните стълби, устата ѝ беше пресъхнала. Можеше ли да стори това? Би ли дръзнала?

— Каси...

Сепна се, Джоан се мръщеше насреща ѝ, държейки Роджър под ръка.

— Джейсън каза, че утре ще ходи при Дан. Така ли е? — запита майка ѝ.

— Да, така е — преглътна Каси.

— Спомена също, че ти ще ходиш в Страт Хейвън довечера...

Роджър беше целият в слух. Каси промълви:

— Кани ме на по едно питие.

— Хубаво, а ти какво му отвърна? — изгаряше от любопитство шефът ѝ.

— Да, разбира се.

Ако Каси беше на себе си, щеше да забележи изненадата в очите на Роджър. Та тя не бе приемала покана на мъж от години наред.

ШЕСТА ГЛАВА

Каси беше в стаята си, пристъпи към голямото огледало зад вратата и се огледа, а после се завъртя.

— Господи! Не мога да облека това. Ужасно е! — каза си тя.

Обърна се отново. Тясната червена вълнена рокля бе купена преди години, когато Палмър беше много слаба. Сега дрехата се разпъваше при носене. В простата кройка добре оформеното тяло на Каси изглеждаше още по-съблазнително. На нея наистина ѝ се искаше да бъде привлекателна, но не и предизвикателна. Джоан бе тази, която предложи да облече роклята, червеният цвят отиваше много на дъщеря ѝ. Само че в настоящия момент ефектът, създаден от дрехата, бе така очебиен! Каси беше толкова секси! „Наистина, трябва ли да се показвам в този вид пред Дан Макей?“ — питаше се тя.

Ами ако нещата излезеха извън контрола ѝ. Тя щеше да бъде жертвата, а не той, защото колкото и да го мразеше, трябваше да си признае, че се нуждае от него.

Отдалечи се от огледалото, крачеше из стаята и си повтаряше. Щеше да му поиска извинение, да му разреши да вижда Джейсън, когато поиска. Единственото, което беше длъжен да стори той, беше да не се издава пред момчето.

Трябваше да обясни на Дан разликата между градския живот и провинциалния, където всяка новина мигновено ставаше достояние на хората.

Не беше безсърдечен мъж, щеше да я послуша.

Щеше да изтъкне и опасността, околните да наранят техния син със злонамерените си шушукания.

Да, първо можеше да направи това.

Ами ако не ѝ провървеше?

Спря да обикаля из стаята.

Ако не успееше с увещанията, идваше ред на другия ѝ коз — залагаше на взаимното им сексуално привличане. Не беше нужно да

спи с Макей, просто щеше да го позалъже малко, да спечели, макар и нищожно надмощие над него.

Тя не чувстваше угризения, беше готова на всичко за Джейсън, дори да забрави за достойнството си, дори да се превърне в лесна плячка за Дан.

— Каси? Може ли да вляза? — попита майка ѝ.

— Момент — облече една черна жилетка върху роклята. Не желаше Джоан да я вижда с предизвикателната дреха.

— Аз... — изведнъж госпожа Палмър се намръщи. — Няма ли да ти е топло в тази жилетка?

Каси се опита да спре вътрешното си напрежение, като небрежно разресваше косата си и едновременно с това отвърна:

— Ще ми бъде хладно в джипа, стигна ли, ще се съблека — не погледна нагоре. Не искаше майка ѝ да види светналите ѝ очи, треперещите ѝ устни.

— Кои обувки ще сложиш?

Беше приготвила високите си червени сандали, в последния момент обаче промени решението си и отговори:

— Равните черни.

— С червената рокля? Защо, какво им е на тези? — Джоан повдигна от земята сандалите. — Ти си високо момиче, но редом с Дан би ти подходило повече да носиш червените.

— Мамо... Отивам да говоря с него — въздъхна.

— Разбира се... Ето — невинно рече тя, взе парфюма „Парадайз“ от тоалетката и напарфюмира Каси.

— Мамо, ти си непоправима романтичка — Каси я хвана под ръка и те излязоха от стаята.

— Благодаря ти, че ще се грижиш за Джейсън вместо мен! И не се оставяй да те придума да гледате неделния филм! Знаеш, че ако иска, може да те върти на малкия си пръст!

— Като се оженим с Роджър, малкият разбойник много ще ми липсва.

— Не говори така! Градът не е така далече, нали си приказвахме за това? След училище Джейсън ще идва при теб, докато се върна от работа.

— Да...

— Ще се виждате достатъчно време.

Двете жени стигнаха до хола. Момчето гледаше „Шоуто на Косби“ и се смееше.

— Джейсън, тръгвам. Бъди добър и не забравяй да си измиеш зъбите.

Той извърна глава от пода и ѝ се усмихна. Сърцето ѝ се сви. Никога не бе приличал толкова много на баща си. Колко ли скоро хората щяха да открият поразителната прилика? Със сигурност не след дълго, ако Дан започнеше да излиза често с детето навън.

Имаше достатъчно време за размисъл надолу по пътя.

Безпокоеше се. Изведнъж ѝ се прииска да не бе обличала червената рокля. Как щеше да внуши респект с този си вид? Беше прекалено секси.

Джипът стигна до реката по-бързо, отколкото ѝ се искаше. Паркира го близо до моста. Мислите в главата ѝ бяха объркани.

Изключи мотора. В тясната рокля ѝ бе трудно да се измъкне от колата. Нощта беше ясна и хладна. От реката подухваше ветреца. Каси се поколеба, преди да поеме по стълбите към къщата. Притесняваше се. Ако не беше Джейсън, отдавна би побягнала обратно.

Пристъпи нагоре и замръзна на място. Един доберман с оголени зъби стоеше нащрек, няколко стъпала над нея и ръмжеше. Каси знаеше, че не трябва да показва страха си.

— Седни! — опита се да му въздейства. Това не помогна особено, напротив, зъбите на песа се оголиха още по-зловещо. — Седни, проклето куче! — изсъска тя. — Или се махай!

— Може би иска само да те погледа — в тъмнината се разнесе смеха на Дан. — Назад, Хуго! — изкомандва го той и кучето изчезна.

Макей беше толкова стилин! Черните му обувки, панталони и поло го правеха още по-внушителен. Тъмен и гъвкав, като някакъв хищник!

— Ще влезеш ли? Или чакаш да ни изпохапят комарите? — извика силно той.

— Какви комари през септември?

— Да бъде волята ви, мадам Ветеринар!

— Откъде знаеш, че съм ветеринар? Следил ли си ме? — напрегна се Каси.

— Не помниш ли? Преди девет години ми каза, че следваш ветеринарна медицина. Хайде, ела...

Да... тя помнеше всичко, което бе споделила с него в обичта си.
Дан сякаш не забеляза ядосаното ѝ изражение и протегна ръка към нея.

— Ела! Започваш да ме изнервяш със стоенето си навън!

Стискаше зъби, нямаше да ѝ бъде лесно да се държи любезно. Но трябваше да опита!

Въпреки всичко, не пое протегнатата му ръка.

— Трябва да направиш нещо с това куче, ако държиш, да позволя на Джейсън да идва тук!

Дан се изсмя.

— Не казах нищо смешно — рече Каси.

— Думичката *позволя* ме смуги. Но остави това, влез! Да отидем в библиотеката.

Прекрачиха прага. Вратата се захлопна застрашително след тях. Преди Палмър да може да стори нещо, Дан съблече жилетката ѝ.

— Ще ти бъде много топло с това.

Каси се огледа из стаята. Страните ѝ пламтяха. Търсеше място, където да застане, така че дрехата ѝ да не бъде забелязана. Нямаше начин да се скрие зад зелените завеси, нито зад масивното бюро. Имаше още четири фотьойла, плътно долепени до лавиците с книгите. Дори барът беше вграден в стената.

Опита се да събере кураж и да погледне Дан в очите. За сетен път бе подценила нещо — собствената си гордост.

Когато най-сетне вдигна очи, съзря Макей, който я наблюдаваше гневно.

— Отиваш ли някъде, Каси? Или може би вече си била?

Изпита облекчение. Ето, че самият той ѝ предлагаше най-подходящото обяснение за външността ѝ.

— Имам уговорена среща за по-късно. Не мисля, че ще се бавя дълго тук.

— Пак ли твоят шеф, Роджър? Дано е търпелив! Може да позакъснееш малко!

— Ще ме почака — прекъсна го тя. Някакво дълбоко усещане я накара да излъже, може би, за да предизвика ревността му.

— Тяло като твоето си заслужава чакането! — очите му се плъзгаха бавно по снагата ѝ. В смеха му имаше подигравка.

— Аз не съм само плът, имам съзнание, мисли, чувства!

— Моля да ме извиниш, но човек забравя за тези неща само като те погледне в този ти вид.

— Не съм тук, за да обсъждаме външността ми! Нито пък личните ми дела!

— Добре! — Дан седна във въртящия се стол, скръсти ръце и се изпъна назад.

— Седни! Ако можеш — каза накрая.

— Благодаря. Добре ми е така — погледна тя през ниските прозорци и съзря ателието. Стисна силно очи.

— Спомняш ли си, Каси? — запита я Дан с неочаквано топъл глас.

Очите ѝ мигновено се отвориха.

— Да си спомням какво?

Той продължи:

— Това, което някога деляхме... Спомняш ли си времето, прекарано в ателието. Безсънните нощи, Каси...

— Престани! Дошла съм да говорим за Джейсън, а не за да търпя тормоза ти. Най-малкото пък имам желание да ми бъдат припомнени отминали грешки.

Лицето ѝ беше студено, ядосано. Ръцете трепереха, пулсът ѝ биеше учестено, в съзнанието ѝ блуждаеха разхвърляни спомени. Мигове от топлите летни вечери, изпълнени с жадни целувки и тела, със страстни чувства...

Дан се приближи към нея. Каси застина. „Господи, помогни ми да не ме докосне!“

Не го направи, вместо това, извади от барчето бутилка със скоч и напълни чашата си. Изпи я на един дъх и се обърна към Палмър.

— Прости ми, трябваше да попитам какво пиеш сега? — язвително рече той.

— Не пия. Знаеш!

Повдигна леко вежда и каза:

— Това беше едно време, скъпа моя! Но нещата се променят, нали така? Нещата са променени. Момичето, което познавах тогава, не би отишло на среща с един мъж и само след миг, на среща с друг мъж.

— И ти наричаш това сега среща? Спомни си как ме принуди да дойда!

— Всичко е позволено в любовта и войната.

Каси изпита неочакван прилив на обич към Дан.

— Кажи ми, как се случи това с Джейсън? Забравила си хапчето против забременяване?

— Не бях и взимала — призна с неохота.

— Но аз си спомням. Ти ме увери, че няма никакъв риск. Мислех си, че си взела хапче.

— Така си си мислел — въздъхна Каси.

Възцари мълчание.

— Тогава защо? Защо пое такъв риск?

Тя сви рамене безпомощно. Отначало нямаше никаква заплаха, но с течение на времето, вероятността да забременее бе ставала все по-голяма.

— Бях глупава.

— Не. Просто влюбена — каза нежно той.

— Влюбена? Не. По-скоро заслепена.

— А така ли е с твоя шеф?

— За Бога, Дан! Отдавна вече не съм дете. Всичко е не само секс. Може би съм влюбена — тя забрави за Джейсън. Искаше й се да нарани този мъж.

— Това не е истина. И знаеш ли защо? Забъркала си се в омразата си. Забравила си какво е обич! Нека бъдем честни, скъпа моя. Похотливи желаниа, това е всичко! Сякаш не си спомням вчера! Ако не си даваше сметка кой те целува, може би вече щеше да бъдеш моя тук, в тази стая, на бюрото или на пода. Похотта е много променящо се чувство.

Плъзна ръка по шията, гърдата, талията и спря върху корема. Отново погали лицето й, и обгърна с ръце кръста й.

— Трепериш, Каси. За Роджър ли? Или само за мен...?

Тя за малко не изрече „Само за теб, за теб!“.

Целуна я. Каси инстинктивно стисна устни, бореше се, но не устоя. Тогава ръцете му се плъзнаха по тялото й, за да я прегърнат още по-силно. Битката между тях бе завършила.

Каси изстена, постепенно и бавно разтвори устни, езикът му проникваше в устата й. Целувките му бяха изпълнени със страст.

Отвърна му несъзнателно. Не беше подготвена за експлозията от чувства, която последва. Ръцете му я държаха така здраво, че спираха дъха й, езикът му потъваше дълбоко, движеше се в примитивен ритъм.

Продължи да се целува, докато ѝ се зави свят, докато тялото ѝ отмаля. Бяха се слели в едно. Устните му докоснаха бузата ѝ и прокараха диря към ухото. С крайчеца на езика си той направи мокра следа по кожата ѝ и тя изпита върховна наслада.

Отметна глава назад излагайки шията си. Когато Дан целуна снежнобялата ѝ плът, Каси простена от удоволствие.

Това го накара отново да я целуне, още по-нежно. Огън пламна във вените ѝ. Пренесе се в друг свят, където водещи са чувствата, времето е без граници, а единственото ѝ желание бе да остане в прегръдките му.

Искаше до го усети в себе си. Тялото ѝ се движеше, зовеше неговото, по онзи древен начин, останал и до днес непроменен.

Очите му бяха широко разтворени, изпълнени с изненада, но и със страст. Той положи Каси на килима. Целуна я отново над коляното и продължи нагоре.

Беше напрегната, тръпнеща в очакване. Вниманието ѝ бе насочено към ръката му, която напредваше към мястото, където гореше най-силно нейното желание.

Изведнъж вратата се отвори.

— Господин Макей, почуках, но...

Каси примря. За пръв път виждаше този мъж. Беше на не повече от двадесет и пет години и изглеждаше добре.

— По дяволите! Много, много съжалявам, господин Макей. Аз...
— опита да се извини той.

— Махай се оттук! И затвори проклетата врата — изръмжа Дан надвесен над Каси.

СЕДМА ГЛАВА

Вратата се затръшна.

Дан потръпна и издиша тежко.

— Господи! — промърмори тихо.

Каси изстена при мисълта как са изглеждали пред непознатия мъж. Само миг и Макей щеше...

Беше притеснена, страните ѝ горяха. Опита се да се помръдне, чувстваше неудобство и объркване.

Дан прикова ръцете ѝ обратно към пода.

— Не! — разнесе се гласът му, черните му очи блуждаеха, изглеждаше като подивял.

Палмър разтърси глава, опитвайки се да се измъкне, но усилията ѝ бяха напразни. А реакцията, която породиха у Дан, бе застрашителна. При съприкосновението с тялото ѝ, огънят в погледа му отново се разпали. Каси съзря това и по-силно пожела да избяга от хватката му. Тя се бореше дори по-настървено. Сгреши. С движението си бе разголила тялото си и полата ѝ се бе вдигнала още нагоре.

Той изруга почти нечуто, видя гърдите ѝ, изпъкнали под тънката вълнена материя. Дишането му стана учестено, гърдният му кош се отпускате и надигаше ритмично.

— Дан... пусни ме... моля те! — задъхваше се Палмър.

Очите му я изпиваха.

— Всички да вървят по дяволите! Не им обръщай внимание! Той няма да се върне, няма да посмее! Не можеш да искаш от мен да спра точно сега...

Опита се да му отвърне, да възрази, но когато устните му докоснаха нежната кожа на врата ѝ, гласът ѝ сякаш секна, а когато се допряха до гърдта ѝ, Каси не можеше дори да си поеме дъх.

Целуваше я страстно. Чувстваше зъбите му, впиващи се през дрехата в плътта ѝ. Противно на волята, тялото ѝ откликваше на ласките му.

— Не — слабо възропта тя.

— Да — рече Дан.

Големите ѝ сини очи се впериха във вратата. Представяше си, че непознатият стои навън и подслушва, че ѝ се присмива.

— Не! — извика Каси и удари Макей. Той се взря в нея. — Казах, не! — повтори Палмър и стисна зъби.

Постепенно объркването му бе сменено от разпалваща се неконтролируема ярост. Все още дишаше тежко и ръцете му не я отпуснаха от здравата си хватка.

Каси се изплаши, за миг си помисли, че Дан ще продължи.

И най-ужасното, бе сигурна, това нямаше да бъде изнасилване. Тялото ѝ все още го желаше. Само след секунда и щеше да бъде негова.

— Пусни ме — помоли тя.

След последвалата тишина, Макей се дръпна настрана, сви рамене и рече:

— Привилегия на дамите е да променят решенията си. А ти знаеш, че не можеш да избягаш от съдбата — подигравателна усмивка се плъзна по устните му.

Каси се опита да се изправи на крака. Чувстваше овлажнената материя на роклята върху гърдта си, там, където бяха устните му. Беше я срам, така лесно да се предаде...

Думите му събудиха гнева ѝ. Тя вирна брадичка и каза:

— Не си въобразявай каквото и да е! Не съм онова наивно момиченце, което познаваше преди девет години.

— Безспорно, скъпа моя. Доколкото си спомням, тогава се познавахме само от десет дни, нали? Преди да станем любовници. От днешната ни среща заключавам, че нещата този път ще се развият далеч по-бързо!

Словата му бяха пропити със сарказъм. Единственото ѝ желание беше да му отвърне, да го нарани, така, както той я бе наранил.

— Май забравяш една малка подробност. Сега си имам любовник — мъж, способен да ме задоволи сексуално. Нямам нужда от теб!

Каси отново застина, улавяйки застрашителния му поглед.

— Ти няма да бъдеш с този мъж довечера, а и за в бъдеще! Забранявам ти!

Смехът ѝ бе почти истеричен.

— Забраняваш ми, ти ми забраняваш?! Кой си ти, та да ми забраняваш каквото и да е!

Дан се усмихна.

Палмър се скова отново. Никога не бе виждала такава усмивка на лицето му, тънка и жестока.

Седна в стола си и я погледна студено.

Струваше й се, че тишината в стаята бе по-потискаща дори от най-дългата кавга.

— Ще ти кажа кой съм, Каси Палмър — изрече накрая той. — Баща съм на сина ти. Също така съм страшно богат. Но най-вече съм мъж готов на жертви, компромиси, споразумения. Искам си сина. Може да ти прозвучи странно, но все още те желая... дори да не си същото онова момиче, което някога познавах. Трябва да бъдеш отново моя. И преди да ми отговориш, зная, че сега ме мразиш. И все пак, съм готов да живея с теб, ако получавам това, което искам.

— Какво е то? — рече бързо тя. — Секс!

Лицето му не промени каменното си изражение.

— И това заедно с други неща.

— Кой са те?

— На първо място — сина ни. Желая да живея с него постоянно, да бъде в дома ми.

— Но аз не желая...

— Това не ме интересува — скастри я той. — Ти загуби правото си на глас. Не беше честно да премълчаваш истината. Без значение е какво си мислила за мен. Не можеш да ме задържиш далеч от момчето. Може би е имало място за извинения преди девет години, но вчера, когато ти казах, че жена ми почина и че все още те обичам, ти можеше да ми разкриеш истината. Трябваше!

— Но, Дан, аз...

— Стига! Сега ще ме слушаш. Вече чух какво каза ти.

Каси не знаеше какво да прави. Беше ужасно объркана и притеснена.

— Аз исках да ти кажа — промълви тя, — когато Джейсън се роди.

— Защо не го направи? — гласът му бе леден. — Името ми е вписано в телефонния указател.

— Аз... Ние с мама се страхувахме. Баща ми не знаеше, кой е отговорен. Беше ми толкова ядосан! Мама каза, че е по-добре да поддържаме тезата, че виновникът е някакво момче, с което съм се запознала на парти една вечер. Ако беше разбрал с кого съм била... Аз и женен мъж... Един Господ знае, какво щеше да направи!

— Хей, Каси, нали не се опитваш да ми внушиш, че през цялото време си ме защитавала?

— Не, разбира се! Опитвахме се да предпазим татко! Имаше порок на сърцето — каза тя с тъга. — Скоро след раждането на Джейсън почина от сърдечен удар. Аз съм виновна. Грешката беше моя, но и твоя! Тогава те мразех, не разбираш ли? И вчера, когато се появи така ненадейно, усмихвайки се насреща ми, сякаш нищо не се е случило, аз... — не довърши думите си. Беше объркана. Все още го мразеше, а дали наистина го мразеше?

— Дори сега ме ненавиждаш още повече — допълни сериозно Дан. — Да, Каси, личи си! Любовта и омразата са променливи, взаимно свързани чувства. Но това няма значение, дали ме обожаваш, или не ме понасяш, все едно ти ще се омъжиш за мен!

— Да се омъжа за теб — дъхът ѝ замря.

Усмивка се плъзна дяволито по лицето му.

— Съзнавам, че не си очаквала предложението ми. Шокирана си. Може би ще ти дам време да размислиш.

Тя преглътна.

— Колко... колко време?

— Двадесет и четири часа.

— Двадесет и четири часа — повтори машинално.

— Трябва ли да повтаряш всичко казано от мен — възкликна раздражено Макей. — Утре, когато дойдеш да прибереш Джейсън, ще ми кажеш какво е решението ти — замълча за миг и продължи отново. — Разбира се, ще те уведомя какво те очаква, ако ми откажеш.

Тя мълчеше, неспособна да продума и дума.

— Джейсън е мой син. Един най-обикновен генетичен тест може да го докаже. Аз съм баща, който желае и е способен да се грижи за сина си. В днешно време в съда не толерират безпричинно жените, както преди години. Сигурен съм, че ще се вслушат в думите ми, за разлика от теб.

— Ти искаш да отнемеш сина ми? — простена Каси. Сърцето ѝ се разтуптя силно от страх.

Стори ѝ се, че по лицето му пробяга сянка на съчувствие.

— Само, ако бъда принуден...

Каси му обърна гръб, обгърна с длани лицето си.

— Аз да те принудя? — проплака. — О, Господи... — Отново го погледна, сълзи напиреха в очите ѝ, но я обзе желание да се бори срещу него.

Изправи се до бюрото, лицето ѝ издаваше яростта, която изпитваше.

— Ти си най-безсърдечния човек, който познавам, а и най-глупавия! Как си представяш, съдът да уважи иска ти за бащинство? А дори и невъзможното да се случи, дори съдиите до един да бъдат подкупени, ти пак няма да спечелиш! Джейсън ще те намрази, защото ще отнемеш майка му. Ще те мрази, чу ли добре?! Почти толкова, колкото те мразя и аз!

Дан се надигна бавно. Беше внушителен, будеше страх, но Каси бе прекалено погълната от гнева си, за да забележи това.

— Ще се боря с теб — заплаши го тя. — Ще се боря до край! Дори да отведеш Джейсън от мен, ти никога няма да го спечелиш!

Възцари се мълчание. Те се гледаха втренчено, без да отместват поглед един от друг.

Изведнъж Макей извърна очи. Обърна се и закрачи към прозореца, застана до него и сякаш се пренесе навън в нощта. Цялото му тяло бе някак си непривично сковано. После за сетен път погледна Палмър. Беше намръщен.

— Разбирам те, но това не е целта ми. Искам детето да ме обича.

Каси се почувства по-спокойно, подпря се върху бюрото.

— Способна си да се представиш блестящо в съда, Каси Палмър — призна Дан. — Но не подценявай опонента си. Все още не си спечелила.

Трябваше да се досети, че това не е краят на техния двубой. Макей обичаше да побеждава.

Възможността Джейсън да бъде отвлечен я измъчваше. В отчаянието си хората предприемат ѝ необмислени постъпки.

— Готова съм да направя компромис — изрече тя.

Изражението му не се промени, лицето му още бе напрегнато.

— О, и по какъв начин? Да ме представиш като приятел или да кажеш на момчето, че съм му баща?

— Не смятам още да му казвам...

— А защо не? Той не мисли, че съм мъртъв, нали? — очите на Дан проблясваха опасно.

— Не.

— Тогава какво знае за мен?

— Не много. Обясних му, че не съм се омъжила за баща му, защото съм била твърде млада, а сега ти живееш прекалено далеч, за да ни посещаваш.

— И Джейсън приема това?

— Само на осем е. Може би след време ще иска да узнае повече — сви рамене тя.

— Защо не му кажеш истината?

— Тук не е град, Дан. Хората са тесногръди. Мълвата ще плъзне бързо. Момчето ще се травмира.

— А ти? Няма ли да те заболи от хорските приказки?

— Аз ще се оправя някак.

Трудно бе да се отгатне настроението му в този миг.

Какво чувстваше той? Дали пък не й се възхищаваше?

— Не се и съмнявам, безспорно ще успееш — подигра й се той.

— Нали няма да кажеш на детето? — колебанието му я плашеше.

— Не мога да ти обещавам, Каси — рече накрая Дан.

— Проклет да си! Не ме ли чу?

— Не мога да градя живота си според чуждите желания — изръмжа Макей.

— Много добре знам — смехът й бе подигравателен.

— Не те виня заради условията, които поставяш. Но те предупреждавам да не се увеличаш много — каза с тих глас Макей.

Беше готова да го предизвика да се противопостави, но здравият разум я накара да замълчи. Не трябваше да преминава установените граници на благоприличието, иначе кой знае какво можеше да очаква от него. Изглеждаше, като че ли Дан е забравил смешното си предложение за женитба.

— Ами утре следобед — запита Каси, за да се отклони от проблема. — Все още ли възнамеряваш да вземеш Джейсън от училище?

— Разбира се.

— И той ще бъде в безопасност в хеликоптера?

— За Бога — избухна Макей. — Син ми е. Не бих допуснал да го изложи, на какъвто и да е риск.

Вярваше му. Ако не друго, то беше сигурно, че Дан ще се грижи за момчето.

— Аз ще му кажа да те чака на автобусната спирка пред училище. Знаеш ли къде е началното училище на Ривърсбенд?

— Ще го намеря.

— То е по посока...

— Казах, ще го намеря. Оправял съм се и с по-сложни неща. Кръстосвал съм света неведнъж. Нямам нужда някой да ме води за ръка. Това, което искам от теб, е да дойдеш да прибереш детето, готова с отговора си.

— Моят отговор? Имаш предвид. Ти все още очакваш...?

Изречението му бе непримиримо.

— Предложението ми остава, Каси.

— А ако кажа не?

— Не мисля, че ще го сториш, ако си разбрала как стоят нещата. Сигурен съм, не искаш Джейсън да е нещастен — продължи той. — Не го желая и аз.

— Как си позволяваш?

— Хайде да свършваме, скъпа — прекъсна я Дан. Тя въздъхна, но го остави да продължи. — Обясни ми, защо смяташ, че Джейсън няма нужда от мен сега. Не съм на същото мнение. Тъкмо сега му трябва, не след шест месеца или шест години. Как би се чувствал, когато му кажеш истината? Смяташ ли, че ще те разбере? Одумване винаги е имало и ще има. Разбира се, мълвата ще тръгне, ако се омъжиш за мен...

— Но аз и не мога! — възкликна Каси. Обзе я паника. — Не желая.

Мили Боже, да бъде с него всеки ден, да спи с него всяка нощ.

— Нека те уверя, няма да отстъпя от думата си. Ще кажа на момчето истината. Негово право е да знае. Не ми се ще обаче, да му обяснявам поради каква причина ми отказваш женитбата, дори след като съм доказал любовта си към двама ви.

— Ще го излъжеш.

— За какво?

— Може да обичаш Джейсън, но не и мен, Makeй. Да не си посмял дори да споменеш подобно нещо! — той не отговори. — Защо правиш всичко това? Защо? — питаше тя.

Дан дори не потрепна.

— Правя го заради Джейсън. Очаквам и ти да сториш същото. Ако наистина го обичаш — тонът му бе безмилостен.

Цялото ѝ тяло сякаш бе омекнало. Очите ѝ гледаха надолу. В движенията ѝ се четеше поражение. Нямаше смисъл да се бори срещу него. Беше прекалено силен и умен. Като атакуваше майчинското ѝ чувство, попадеше точно в целта.

Дори не реагира, когато застана пред нея и обгърна раменете ѝ. Всякаква защита беше вече излишна.

— Каси... Не искам да те нараня. Никога не съм искал... Но ще имам сина си. Не се съмнявай в това!

Очите ѝ, тъжни и уморени, се впиха в него.

— Добре — въздъхна.

Той се намръщи. Притисна я силно.

— Добре! Какво означава това?

— Означава добре, Дан — гласът ѝ беше вял и равен. — Ще направя така, както искаш. И няма защо да чакаш до утре.

— Искаш да кажеш... Съгласна си да се омъжиш за мен? Просто така — запита с изненада.

— Да — беше уморена. Ужасно уморена.

— Въпреки, че ме мразиш?

— Има ли значение? Ще върша това, което очакваш. Узнае ли веднъж Джейсън, че си му баща, ще пожелае и да има нормално семейство, също като другите деца. Какво ще му кажеш тогава? Така, че ти ме разбираш, Дан! Нямаш нужда от повече трикове! Ти спечели!

— Ами ние? — настояваше той.

— Какво ние? — сръза го Палмър.

— Бъди проклета! Знаеш какво имам предвид, не желая само момчето — за миг сърцето ѝ спря. — Не си мисли, че ще се съглася на женитба по сметка. Искам те до мен всяка нощ — тялото ти, душата ти, цялата.

Трепетните му желания пробудиха Каси. Сините ѝ очи блеснаха застрашително.

— Невинаги това, което искаме, е изпълнимо. Нямам избор и трябва да се омъжа за теб, макар и да не желая.

— Но все още желаеш тялото ми. Зная това, зная...

— Ако това е така, то презирам себе си — промълви тя с вирната брадичка.

— Не говори!

— А защо не. Истина е. Може би тялото ми, намира чрез твоето временно спокойствие, но след това... След това, Дан, изпитвам омраза към теб!

— Не! — изкрещя Макей, когато Палмър се опита да се измъкне от ръцете му. Наново я притегли към себе си, повдигна я, докато докосна устните ѝ със своите. — Грещиш, Каси — прошепна съвсем тихо. — Грещиш... Ненавистта те е объркала. Всичко ще бъде невероятно истинско... Както някога...

— Не — отсече тя, борейки се срещу него. — Никога няма да е същото. Никога! Ние не се обичаме. Когато легнем в леглото, ще правим само секс, това няма да е любов.

— Наричай го както намериш за добре, но това няма да бъде просто секс. Тялото ти още търси моето. Трепериш в обятията ми. Желаяш ме. Аз бях първата ти любов, първата истинска любов. Нищо не може да промени нещата. Независимо колко други мъже си имала! Беше ми изцяло отдадена някога и пак ще бъдеш!

— Никога! — Каси разтърси глава. Знаеше, че Дан е прав. Можеше да го мрази като човек, но сексуално все още я привличаше.

Доста внезапно Макей я пусна. Върна се обратно до прозореца зарея поглед навън.

Когато се обърна, Каси видя мъката в очите му.

— Какво чакаш още? Махай се оттук! Отивай при любовника си, но разбери едно, Каси Палмър, знай, че жена ми може да преспива само в едно легло — в моето... Обясни това на шефа си, без заобикалки! Ясно и точно! — Очите му се присвиха. — И ако някога разбере друго...

Преглътна тежко. Ревността му я плашеше.

— Ами Джейсън? — промълви го едва. — Да го прибера ли от Страт Хейвън утре? Около пет и половина, след работа?

— Прави каквото искаш. Само се махни от погледа ми — беше наранен, наистина наранен. В този миг за нея нямаше значение, дали

ревността му е породена от самолюбие, или от истинско чувство. Желаше да го прегърне, да му разкрие истината. Никога не бе имала друг любовник, освен него.

Не успя дори да помръдне. Дан вървеше насреща ѝ.

— Още ли си тук? Някакъв проблем? Какво ще каже Роджър? — устата му застина в злобна усмивка. — Може би си променила решението си. Така ли е? Нуждаеш се от леглото ми, за да получиш моментна наслада.

Каси се отдръпна. Грабна жилетката си и побягна. Макей беше озверял, смехът му отекваше в ушите ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Каси прекара един ужасен понеделник. Всичко протече, както обикновено — отиде на работа, цялата сутрин прекара в операционната, следобедът бе дежурна на повикване, усмихваше се на колежките си и говореше така, сякаш нищо не се бе променило. Но всъщност се чувстваше притеснена и малко уплашена. Кой дявол я накара да приеме предложението за женитба на Дан? Какво притежава сега, не бе ли изгубила всичко?

Бдителният Роджър забеляза промяната. Поглеждаше намръщено към Палмър неведнъж, докато накрая я попита какво се е случило. Тя му отвърна, че не се е наспала добре. Шефът ѝ повярва на извинението, защото през последните години безсънието често спохождаше Каси.

На сутрешната закуска майка ѝ изгаряше от любопитство да узнае нещо повече за срещата с Дан. Дъщеря и пък нямаше желание да разказва за посещението си в Страт Хейвън. Присъствието на Джейсън също я принуждаваше да бъде по-сдържана.

Въпреки това, Каси призна пред Джоан, че Макей е поискал да се оженят. Единственото, което пропусна да спомене, бе, че е отговорила положително на Дан. Реши да не споделя това с майка си, сякаш все още имаше възможност за избор.

Отначало Джоан бе изненадана, но после по лицето ѝ се изписа задоволство.

— Всъщност ти никога не си го забравяла, нали? Сигурна съм, че още те обича, щом желае да се ожени за теб. В наши дни един мъж не би постъпил така, само заради извънбрачното си дете.

Нямаше желание да разочарова майка си. Без съмнение, Джейсън бе главната причина, Дан да ѝ предложи женитба.

Той определено не харесваше сегашната Каси. Опитваше се да се домогне до нея и да я превърне в роб на сексуалните си желания. Може би така искаше да ѝ отмъсти.

Каси трябваше да отговори окончателно този следобед.

След работа Палмър се качи на джипа си и потегли. Беше емоционално претоварена. Без да се замисли много, пое по пътя към Хейвън. Вече бе изминала половината от разстоянието, когато осъзна грешката си. Не можеше да застане пред Дан в този си вид.

Спря джипа пред постройката на старата ферма и изведнъж се досети, че колкото по-обикновено изглеждаше, толкова по-малко би привлякла вниманието му. Добре беше да я види във всекидневното ѝ облекло, с бялата престилка върху другите дрехи, с негримирано лице и хваната на опашка коса. Може би той щеше да промени решението си за женитба.

Отново включи двигателя и потегли към въжения мост, заобикаляйки хиподрума. Всичко беше нормално. Видя как кобилата препускаше в лек галоп и явно беше здрава. Жребчетата рядко се раждаха по-рано от определеното време, но Роза беше стара и не се знаеше каква изненада можеше да поднесе. В този последен стадий на бременността и най-незначителната грешка можеше да опропасти всичко.

„Започвам да страдам от параноя — помисли си разгневено тя. — Роза е здрава кобила.“ Успокоена, Каси потегли надолу по реката. Джейсън я бе очаквал, защото в момента, в който тя се зададе по моста, той се втурна към нея, прегърна я силно и рече:

— Ама, ти закъсня. Дори си помислихме, че няма да дойдеш. Дан тъкмо щеше да се обажда на баба, за да разбере какво се е случило с теб. Аз му казах, че ще дойдеш, рано или късно. Предполагах, че си имала спешен случай с някоя крава или друго животно.

Каси се усмихна, докато детето подскачаше нагоре-надолу по чакълестата пътека, чудеше откъде взима цялата тази енергия. Струваше си да се жертва за него. Но синът ѝ можеше да бъде щастлив и без тя да се омъжва за Дан!

— Знаеш ли какво? — каза Джейсън. — Направих три кръгчета с хеликоптера, сега той отлетя нанякъде. — Мисля, че Дан го изпрати в Сидни — сочеше с пръст към мястото, където обикновено кацаше машината.

Палмър вдигна глава сякаш не забелязваше Макей, който стоеше на верандата и ги наблюдаваше. Може би...

— Какво ти хареса най-много? Спортната кола? — опита се да запази присъствие на духа и да говори спокойно, посочи лъскавия

червен мерцедес. — Или хеликоптера, може би?

— Колата е страхотна, но хеликоптерът е супер!

Погледна нагоре, Дан слизаше по стълбите на къщата.

Дъхът ѝ секна, сърцето ѝ се сви. Беше облечен в сини джинси и широка риза. В този миг сякаш бе мъжът, който някога бе обичала. Джинсите му бяха от светъл плат, плътно прилепваха към тялото му, подчертаваха красивото му тяло. Дългите ръкави на ризата му бяха навити, а яката разкопчана. Не носеше часовник, пръстен или верижка. Кожата му беше гладка и загоряла леко от слънцето. Привличаше погледа ѝ магнетично. Каси си спомни, колко обичаше да гали тялото му. Сякаш прокарваше пръсти в кадифена коприна.

Тя примигна. Какво и бе казал току-що? Не го беше чула.

Малко объркана, Палмър се обърна към сина си:

— Готов ли си да вървим? — бе изрекла думите, но знаеше, че това не бе нужно. Макей нямаше да я остави да си тръгне така лесно. Сексуалното желание, което винаги събуждаше у Каси, я стряскаше. Искаше ѝ се да избяга от Дан и от властта му над нея.

— Госпожа Бъртрам ни е приготвила кафе — изрече го спокойно. — Можем да отидем на верандата и да си поговорим докато Джейсън си играе с Хуго.

Голямото куче бе чуло името си, защото се появи отнякъде. Каси изтръпна.

— Сигурен ли си, че...

Когато видя момчето, прегърнало през врата послушния доберман, притесненията ѝ изчезнаха. Езикът на Хуго облизваше лицето на Джейсън, който се опитваше да се избави.

— Уф! Ти, лигаво куче! Хайде... Ела, ще ми носиш тази пръчка!

— Не се грижи — Дан я увери любезно. — Веднъж разбере ли Хуго, че насреща си има приятел, му става много предан. Ако трябва, дори ще брани живота на Джейсън.

Беше изненадана от доброто отношение на Макей. Къде се бяха дянали всичките му дяволи!

— От... дълго ли имаш кучето? — запита тя.

— От пет години, тогава беше малко кутре.

— Красиво животно — тя гледаше Хуго в далечината. Струваше ѝ се, че е по-безопасно, отколкото, ако обърнеше поглед към Дан.

— Беше на Роберта.

Сърцето ѝ спря за миг. *Роберта?!*

Макей я наблюдаваше.

— Жена ми — произнесе го сладко.

— О... — тя настръхна. Не искаше да чува за жена му. Не искаше да си представи, че е принадлежал на друга, че след връзката им, когато я напусна, се бе завърнал при тази Роберта. Сега, след толкова години, споменаваеше, как бил пред развод, как живял отделно от нея...

Госпожа Бъртрам пристигна с кафето.

Беше слаба симпатична жена на около петдесет. Не беше местна.

Каси позволи на Дан да я хване под ръка и да я заведе до масата на верандата. Кафеният сервиз беше просто прекрасен — творение от най-крехък порцелан. Бяха сервирани множество сладки.

Госпожа Бъртрам ѝ се усмихна.

— Сигурно сте майката на Джейсън?

Макей пристъпи напред, за да ги запознае. На Палмър не ѝ убягна любопитството на тази жена. А може би, това беше почуда. „Защо шефът ѝ се занимава с тази провинциалистка?“

Сега Палмър изпита желание да се облякла по-елегантно.

— Хлапето е много жизнено — изкоментира госпожа Бъртрам, докато им поднасяше кафето.

— Нали не е направил някаква беля? — Каси прехапа устни.

— Не, разбира се!

— Прекара си чудесно — добави Дан през смях. — Но ми се струва, че на Пол му се щеше да се върне по-бързо в Сидни.

— Пол? — повтори тя учудено.

— Моят пилот — очите му се спряха на Палмър. — Ти почти се срещна с него снощи. Благодаря, госпожо Бъртрам, ще се справим отгук нататък. Сметана и захар, Каси?

Почувства се добре, когато жената ги остави насаме. Как можеше той да подхваща тази тема. Беше нетактично. А тя си бе помислила, че се е променил и е обвърнал нова страница в живота им.

— Да, моля — рече сковано. После добави: — Госпожа Бъртрам е прекрасен човек.

— Да, така е — съгласи се Макей. — Не я познавам от дълго. Стана ми икономка след смъртта на Роберта, така че...

— Нужно ли е постоянно да си припомняш първата си женитба — избухна Каси.

Дан премести една от каните, въздишайки.

— Аз... Исках да ти обясня... за Роберта...

— Но аз не желая да слушам — раздразнено отвърна тя, знаейки, че преиграва, но веднъж започнала, нямаше как да спре. — Никога не споменавай за нея, ако наистина искаш да се ожениш за мен! Никога!

Вдигна гневно очи, дръзна да го предизвика.

Той ѝ върна един смразяващ поглед, бе стиснал ядно устни.

— Добре — прогърмя гласът му. Стана от масата и влезе в къщата. След миг се върна с някакви листа и писма в ръка. Избута кафения сервиз настрана и пръсна формулярите на масата пред нея.

— Трябва да подпишеш тук — посочи непопълнените места. Също и тук. — Последното е удостоверение за адвоката ми, трябва да ми представиш и копие от акта си за раждане. Бракът не може да мине без тези формалности.

Каси преглътна, вече не изпитваше гняв, забрави за това, когато осъзна фактите и сложността на ситуацията. Миналото си беше минало, сега нещата бяха различни.

— Сватбата ще бъде в неделя, тук, в градината. Свещеникът ще бъде доведен от Сидни. Няма да има други гости, освен роднините ти. Моите няма да дойдат, живеят прекалено далече, в Пърт, не биха успели да пристигнат толкова бързо. Ето... — той взе химикалката и ѝ я подаде.

Палмър я пое с разтреперана ръка, след това се загледа в празните формуляри. Макей продължи да говори е доста студен глас. След време седна обратно на мястото си.

— Предполагам, че госпожа Бъртрам ще прояви желание да узнае в какво ще се състоят задълженията ѝ след женитбата. Да ѝ кажа ли да остане, или предпочиташ да се оправяш сама с къщата? Всичко зависи от теб. Въпреки, че навярно се замисляш дали да задържиш прислугата, уверявам те, можеш да разчиташ на нея, достатъчно дискретна е. Освен госпожа Бъртрам наех хора да поддържат градината и чистотата в имението.

Каси беше вцепенена. Домакия... прислуга... забавления...

Изведнъж осъзна значението на женитбата си. Дан беше преуспяващ бизнесмен и никога не би изоставил връзките си в

обществото. От Палмър се очакваше да бъде гостоприемна и да изпълнява добре новата си роля.

Всичко това я обърка. Панически вдигна очи към него:

— Дан, аз... Сигурен ли си, че искаш тази женитба?

Лицето му се стегна?

— Мисля, че обсъдихме проблема — отсече Макей.

— Да... аз... имах предвид... — стомахът ѝ беше свит. Не можеше да каже и дума. Пое си дъх и захвана отново молбата си: — Виж, Дан — заговори добронамерено. — Мислех си, прекалено рано е да съобщаваме на Джейсън, че си му баща. Дай му още малко време, за да те опознае по-добре...

Погледна я навъсено.

— Отново ли се пазариш за време? Струва ми се миналата вечер обсъдихме всичко. Ти се съгласи да се омъжиш за мен.

— Но, Дан, аз... Аз не осъзнавах всички последици. Имам предвид... Аз съм обикновен ветеринарен лекар. Не съм привикнала със светския живот. Не си падам по партита и различни вечери. Трябва да знаеш, че ако се омъжа за теб, няма да изоставя професията си, за да се превърна в светска дама.

— Когато се омъжиш за мен, скъпа — поправи я той. — Не ако — погледна я по странен начин, почти нежно. — Нямам нищо против работата ти. Бъди сигурна в това, купих имението, за да заживея един по-спокоен живот. Може би понякога, ще ми се налага да пътувам до Сидни по работа, естествено от време на време ще каня някои приятели за уикенда, но като цяло смятам да живея като един обикновен семеен мъж. А имаш ли намерение да работиш и по време на бременността?

— Бременността?

— Ще ми се да имаме повече от едно дете, Каси. Съгласи се, Джейсън има нужда от братче или сестриче. Ти каза, че желаш да му осигуриш нормално семейство.

Каси погледна Дан, изведнъж си помисли, ако не го бе възпряла предната нощ, сега, може би щеше да е заченала.

Прокара ръка по слепоочията си. Главата ѝ се замая.

Чувстваше се объркана ѝ уморена. Едва изрече:

— Всичко е така ненадейно за мен. Моля те, дай ми още малко време — вдигна поглед към него.

Лицето му беше студено. Промълви:

— Още време и за какво? За да избягаш? За да ме разиграваш? Лиши ме от осем години от живота на сина ми. Не бих рискувал повече.

— Няма да избягам — увери го отчаяно. — Но не можеш да очакваш от мен да се омъжа за теб и да имам бебе, просто така. Има и други задължения, които съм поела.

— Например?

— Майка ми...

Макей я прекъсна:

— Майка ти ще се омъжи след по-малко от две седмици. За скъпия Роджър, нали така?

Каси учудено отвори уста.

Дан обясни сухо:

— Джейсън е много разговорлив. Каза ми всичко, за баба си и за шефа ти. И тъй като се съмнявам, че би измамила майка си, още повече с мъж на близо шейсет години, реших, че снощи просто си ме излъгала. Защо, Каси? Защо искаше да ме накараш да вярвам, че шефът ти е твой любовник?

Не му отговори нищо, само извърна очи настрани.

— Кой е този, с когото спиш? Защо го криеш? Женен ли е? Така ли е?

В погледа ѝ се четеше болка. Произнесе тихо:

— През целия си живот съм спала само с един женен мъж, Дан Макей, и тогава не знаех, че той е семеен. Нямам любовник... в момента — добави тя, когато зърна задоволство в очите му.

Сякаш не чул последните ѝ думи, той рече:

— Тогава, вчера ти не си отивала на никаква среща? Значи червената рокля е била заради мен, нали?

Каси се притесни от погледа му. Каза:

— Разбира се — тонът ѝ беше саркастичен и предизвикателен. — Но не се ласкай от това. Дойдох в Страт Хейвън с ясната цел да те съблазня.

— Какво?

— Чу ме добре. Щях да използвам твоето сексуално влечение към мен и по този начин щях да спечеля всичко, което исках.

И двамата замълчаха. Каси съжаляваше за думите си. Какъв бе смисълът на постоянните нападки? По-добре беше да се държат любезно един към друг.

Палмър въздъхна и каза:

— Съжалявам, Дан. Аз... аз не трябваше да ти говоря така.

— А защо не? Ако всичко, което изрече, е истина? — в гласа му се чувстваше горчивина.

Тя го погледна умолително.

— Ако държиш на брака ни, то тогава нека се опитаме да бъдем приятели. Джейсън няма да бъде щастлив, ако родителите му се карат постоянно.

Очите на Дан отново излъчваха топлина и нежност.

— Не съм искал да се сражавам с теб, Каси. Никога не съм искал — промълви той.

Палмър се опита да прикрие вълнението си! Макей я гледаше почти влюбено, беше ѝ трудно, така трудно да му отвърне. Но всичко беше игра. Тя си казваше, че едничкото му желание е да създаде привидно примирие помежду им.

— Подпиши, Каси — подтикна я.

Хвърли поглед върху формулярите. Беше несигурна, чувстваше се като играчка в чужди ръце. Ако подпишеше, губеше свободата си, оставяше бъдещето си, своето щастие в ръцете на Дан.

Поколеба се. Сърцето ѝ биеше лудо. Виеше ѝ се свят.

— Подпиши!

Погледна суровото му лице, знаеше, че няма смисъл да го моли. Загубила бе битката си срещу него.

Подписа се. Писалката се изплъзна от нервно треперещите ѝ ръце и изтрополи по масата.

Дан се изправи и засъбира бланките.

— Изпий си кафето — рече ѝ нежно. — Пребледняла си.

Чашката издрънча в чинийката, след като тя отпи от нея. Каси пиеше автоматично, не забелязваше нищо наоколо, беше погълната от това, което току-що бе извършила.

— Няма да съжаляваш, Каси — увери я Макей.

Гледаше го дълго и напрегнато.

Срещу нея стоеше красив мъж с пронизващи черни очи и чувствено лице, добре сложен, с широки плещи, атлетични крака.

Сякаш го виждаше за първи път.
За нея той бе един непознат.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Скъпа, изглеждаш прекрасно!

Каси опита да се усмихне на майка си, после отмести поглед към огледалото, което стоеше върху тоалетката. Заоправя косата си, къдрите постоянно се подаваха изпод широкополата шапка и Палмър се мъчеше да ги прибере. Каза:

— По-добре изобщо да не бях облечена в бяло. Ако не те бях послушала! А и тази шапка...

Гледаше унило и критично сватбените си одежди. Роклята беше от дантела, подплатена с коприна, горната ѝ част се състоеше от прилепнал по тялото корсаж, с дълги тесни ръкави, дължината ѝ беше под коляното. Ръцете и рамене ѝ бяха обгърнати единствено от дантелата, кожата на Каси бе с лек загар, доловим под ефирната тъкан. Въпреки снежнобелия си цвят дрехата не излъчваше непорочност.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, но това не помогна. Стомахът ѝ бе свит на топка. Днес щеше да се омъжва. Довечера щеше да бъде първата ѝ брачна нощ...

— Не мога да ти опиша — поде Джоан, — колко щастлива се чувствам заради теб. Сякаш е красив сън. Роджър и аз ще живеем тук, във фермата, вместо да се местим в онзи малък апартамент в града, а ти и Джейсън ще бъдете само на две крачки от нас. Като говорим за Джейсън сега, никога няма да забравя лицето на момчето, когато Дан му каза, че е неговият баща. Никога! Почти се просълзих, докато ги гледах. Ако си забелязала, Макей беше доста развълнуван. Има право да получи своя шанс. Няма значение какъв е бил преди години, а какъв е сега. Едва ли би намерила друг по-любящ съпруг и по-всеотдаен баща.

Каси не беше съгласна.

Всеки следобед Дан вземаше детето от училище и прекарваше времето си заедно с него, докато Палмър свършеше работа. След това закарваше момчето у майка му. Обикновено Джейсън се връщаше засмян вкъщи, разказваше весело за компютърните игри. В желанието

си да навакса осемте пропуснати години, Макей беше купил на сина си компютър. Но подаръците му за Джейсън свършваха дотук.

Страхуваше се, че Дан ще разглези момчето. Очакванията ѝ обаче не се оправдаха и тя бе доволна от това. Детето постоянно разказваше за баща си.

Палмър остана изненадана и от реакцията на местните жители, относно бъдещата женитба. Преди ден Дан бе придружил нея и момчето на крикет мач. Джейсън разгласи навсякъде кой е баща му и че ще се жени за майка му на следващия ден. В този миг я отрупаха с благопожелания. Непринудените поздравления на хората я стряскаха до известна степен.

Разбира се, като цяло Макей изглеждаше влюбен до уши, държеше я за ръка, усмихваше се, дори я прегръщаше през рамо от време на време.

Трудно ѝ беше да потисне недоволството си. Искаше ѝ се да избяга от преструвките. Беше скована, когато той я докосваше. Фалшът я плашеше. В редките случаи, когато оставаха сами, Дан притихваше и ставаше навъсен. Само веднъж я бе заговорил, за да узнае каква да бъде големината на сватбената ѝ халка.

— Хей, хайде, идвайте и двете — разнесе се гласът на Роджър.

Палмър запази самообладание и рече:

— Добре ли изглеждат, шефе? — гласът ѝ прозвуча лукаво.

Роджър подсвирна и отвърна:

— Ако не бях луд по майка ти, щях да бъда конкурент на Макей.

Каси се засмя. Когато за пръв път каза на шефа си за предстоящата сватба и причината за нея, тя разпали любопитството му.

— Но защо не ми каза по-рано! — сгълча я нацупено и прибави: — Не разбирам само, за какво е цялото това бързане...

Външно Роджър се гневеше, но дълбоко в себе си бе приел идеята за предстоящата женитба. Може би, мислеше си тя, това бе станало след онази петъчна вечер, когато Дан ги навести и разказа на шефа ѝ как смята да си направи изба за вина.

Погледът на Каси се спря на майка ѝ и на бъдещия ѝ съпруг, които я гледаха в очакване. Предишната нощ Каси бе напрегната и дълго не можа да заспи. Беше решила да издържи цялата церемония на бракосъчетанието, дори то да ѝ костваше неимоверни преструвки.

Нямаше желание семейството ѝ да се притеснява за нея, но всичко щеше да бъде по-трудно, отколкото си го бе представяла. Все пак...

По устните ѝ се разля усмивка, лицето ѝ засия.

— Е, какво чакате още! Хайде, добри хора!

Бялото купе на колата изглеждаше великолепно. Емайльт бе лъснат до блясък, сивата тапицерия беше чиста — чиста. Когато видя сватбената кукла, закрепена за капака на колата с традиционните панделки по нея, Палмър за малко не се разплака. Всичко за сватбата бе подредено прекрасно и всичко това щеше да рухне така скоро.

Джейсън вече седеше в колата, въртеше се нетърпеливо и подканяше:

— Хайде, мамо! Не трябва да закъсняваме!

— Булките могат да закъсняват — отбеляза баба му, докато заемаше мястото си.

— А, защо?

Роджър се разсмя. Заговори:

— За да може, когато се зададе булката и намери измъчения от чакане младоженец, той така да ѝ се зарадва, че да забрави каква глупост му предстои да извърши.

— Роджър Нолън! — укори го Джоан. — Това ли е мнението ти за женитбата? Ако е така...

Отвърна ѝ с една целувка. После колата потегли рязко.

— Пфу! Надявам се ти и татко да не приличате на тях.

Отново се почувства така обърквана, но събра мислите си, за да увери детето:

— Не мисля, че ще бъдем същите.

— Това е добре! Едно от момчетата в училище каза как през цялото време ще се целувате. Аз обаче го уверих, че не е възможно. Не ми повярва, но всъщност той не те познава, нали мамо?

Стомахът ѝ се сви.

— Кога се връщаш от Сидни, мамо?

— В петък — отвърна му тя. — Не забравяй, баба ти се омъжва следващата събота.

— Искаш да кажеш... Ще трябва да нося тези ужасни дрехи отново?! — Джейсън изохка.

— Страхувам се, че да.

— Между другото — Роджър се обърна към Каси, — платих на едно момче, току-що дипломирано, да ми помага, докато те няма, а пък и когато аз отсъствам. Може да го взема за постоянно, ако ми хареса как работи. Кой знае какво може да се случи в близко бъдеще? — погледна я хитро в огледалото за обратно виждане.

Каси прочете мислите му. Почувства се малко засегната. Можеше да забременее, но не ѝ се говореше за това. Помисли си, че само след броени часове, женитбата им щеше да бъде реалност. Девет години бе чакала...

Дали нещата щяха да бъдат както на времето? Дали липсата на обич помежду им щеше да промени отношенията им?

— Пристигнахме! — Джейсън се провикна, и стресна Каси — Виж, татко идва насам. Не е ли страхотен!

— Да... не беше ли?!

Облечен бе в тъмносив костюм, бяла копринена риза, червена вратовръзка и кърпичка. Косата му, пригладена назад, стоеше на вълни. Видът му внушаваше респект. Беше силен, уверен в себе си мъж. Устата му обаче бе свита в гримаса. Очите му не бяха щастливи. Приблужи се бавно към колата.

— Нашият младоженец изглежда много нервен — засмя са Роджър.

— Стига! — прекъсна го госпожа Палмър.

Каси преглътна тежко. Чувстваше се много изнервена, но едва ли състоянието, в което се намираше Макей, бе подобно на нейното.

Може би се бе разколебал в решението си да сключи брак с жена, която не обичаше.

Може би егоистичното му и вероятно отмъстително желание да я вкара в леглото си, бе изчезнало. Може би...

Каси не го погледна, когато отвори вратата на колата и ѝ подаде ръка, за да излезе.

Дан я придърпа към себе си. Палмър вдигна очи към него. Беше изнервена, защото той ѝ се усмихваше. Изрече тихо и нежно.

— Много си красива!

Бяха вперили погледи един в друг, стояха безмълвни.

Палмър се почувства силно развълнувана.

Душата ѝ бе обърквана, сърцето ѝ се свиваше. Изведнъж, сякаш гръм от ясно небе, тя осъзна... Обичаше Макей.

„Да, аз го обичам. Винаги съм го обичала!“

Направи признание пред самата себе си. Ръцете я станаха ледени, сякаш кръвта ѝ се смрази.

Дан се извърна, но не успя да забележи промяната в изражението му.

— Елате, всички — каза го с равен глас. — Свещеникът ни чака. Хайде... — обърна се към нея и я хвана за ръка, без да я поглежда.

Групата пое към мястото на церемонията, незначайно как, Каси се справи добре. Говореше, когато това се изискваше, усмихваше се и го целуна, когато трябваше.

Просто изпълняваше някакви въображаеми команди, ни повече, ни по-малко. Беше скована. Единственото, което се въртеше в главата ѝ, бе „Защо... защо... защо...“.

Той не заслужаваше любовта ѝ. Дори не се бе опитал да я заслужи. Преди девет години я бе ограбил, излъгал бе доверието ѝ и я бе изоставил. Сега отново се вмъкваше като неканен гост в живота ѝ, намествайки се грубо в чувствата ѝ, като я заставяше да му стане жена.

Дори любовта му към Джейсън не можеше да заличи себелюбието му. Каси се почувства сломена и отчаяна.

— Изглеждаш уморена, скъпа — обърна се към нея майка ѝ след церемонията. Стояха на верандата и отпиваха от чашите с шампанско. Роджър и Дан си говореха настрана, Джейсън си играеше с Хуго, съвсем бе забравил, че трябва да пази новия си костюм. Свещеникът бе отлетял обратно за Сидни с хеликоптера.

Каси се направи, че не е чула.

Джоан се намръщи.

— Всичко ли е наред между теб и Дан?

Дъщеря ѝ се посъвзе. Госпожа Палмър не заслужаваше да бъде натоварвана с проблемите ѝ, достатъчно се бе напатила.

Като родител бе безкрайно отзивчива. Когато Джейсън се роди дори даде къщата си под наем за няколко години, за да има от какво да живее Каси, докато учеше в Сидни.

— Разбира се, мамо. Не си и помисляй нещо друго. Просто съм изморена. Знаеш колко напрегната бе седмицата, поупките на тоалетите, опаковането на багажа и преместването в Хейвън, а и Джейсън.

Джоан кимна с разбиране и рече:

— Да... Трябва да си починеш. Добре ще ти дойде. Заминавате сутринта, нали? Къде ще отседнете в Сидни? Може да ми се наложи да те потърся.

— Да ти кажа честно, и аз не зная. Нямам представа. Дан иска да бъда изненада.

Излъга. През последната седмица не бе разговаряла насаме с Дан, освен за брачната халка.

Погледна към масивния златен пръстен. Струваше ѝ се странно, сега за първи път осъзнаваше важността му.

Омъжена... Още не го вярваше. За добро или за зло, за беден или богат... Огледа се наоколо, всъщност съпругът ѝ беше доста състоятелен, помисли си с ирония тя. Обърна се към Джоан с думите:

— Ще ти се обадя сутринта, мамо, и ще разбереш къде сме отседнали.

— Мила, май е време да вървим — рече Роджър на бъдещата си съпруга. — Вече се стъмва рано, дните са така кратки.

— Няма да забравиш да прегледаш Роза, нали? — Каси се обърна към шефа си. Гласът ѝ издаваше напрежение.

Господин Нолан ѝ отговори:

— Не се тревожи за тази твоя кобила, скъпа. Няма да пропусна да я посетя.

— Има ли някакъв проблем с животното, Каси? — заинтересува се Дан. Лицето му излъчваше някакъв укор.

Госпожа Макей се скова, Роджър я изгледа изненадано, тя едва успя да си възвърне изражението на щастлива младоженка.

— Не, в действителност, няма никакъв проблем. Просто и аз като мама съм много притеснена. Хайде, вървете. Зная, че и вие си имате работа с Джейсън! Време е да тръгвате!

Майка ѝ се натъжи. Бе дошъл моментът да си вземе довиждане с дъщеря си. Дори момчето се укроти.

Каси се наведе към него, прегърна го силно и го целуна. За първи път не възропта, че се държи сантиментално с него.

Бе се вкопчил в нея.

— Трябва да се държиш добре с баба си — натърти тя, — а когато татко ти и аз се върнем, ще дойдем да те приберем.

— Веднага, нали? Обещавах ли?

— Да. Обещавам — той беше толкова малък. Прегърна го още веднъж, стисна очи, за да не потекат сълзите ѝ. Когато ги отвори и погледна през рамото на Джейсън, срещна очи в очи Дан. Лицето не издаваше чувствата му.

— Ще дойдеш ли и при мен, синко? — запита Макей.

Джейсън не отвърна, но не му обърна и гръб.

Зарови гальовно глава в майчината прегръдка. Дан му заговори:

— Не ти отнемам мама задълго, Джейсън — увери го той. — Ще ти се обаждаме по телефона всяка вечер. Следващата година ще прекараме празниците всички заедно. Ти ще решиш къде ще отидем.

Момчето вдигна очи, които блестяха под насълзените му мигли. Не вярваше:

— Ами в Дисниленд?

— Дисниленд, щом желаеш!

Джейсън се хвърли в прегръдките на баща си, като изхлипа леко.

Сълзи се стичаха по страните на Каси, тя се извърна настрана, за да не я види Макей.

Когато малкото им гости се разотидоха, Каси се чувстваше като съсипана. Стоеше и с тъга гледаше към купето на заминаващата кола.

— Ела, Каси...

Не се възпротиви, когато Дан я поведе за ръка.

— Трябва да си лягаш — рече той докато вървяха.

— Да си лягам? — повтори учудено.

— Да.

Цялата потрепери. Не можеше ли да почака поне докато се стъмни? Една сълза си проправяше път надолу по лицето ѝ. Нямаше сили да се бори с него. Той беше спечелил, така ли беше? Никога не бе преставала да го обича, каквото и да бе правил, каквото и да правеше сега.

Водеше я нагоре по стълбите, сякаш беше дете, насочи я към първата спалня в дясно. Каси беше в тази стая предния ден, за да разопакова малкото багаж, който си бе взела. Успя да напълни само половината от огромния вграден гардероб. Тогава дълго бе разглеждала просторната, почти празна стая, чудеше се какви мебели биха ѝ подхождали.

Всъщност, очите ѝ се спряха върху огромното легло направено от тръбна мед. Желания и страст се вплитаха в душата ѝ. Представяше си

се разсъблечена в това легло, сърцето ѝ беше силно разтуптяно. Дори след като се бе прибрала във фермата предишния ден, продължаваше да си представя Макей, отдаващ ѝ цялата си обич. През нощта не можа да спи добре.

Сега очите ѝ се затвориха. Чувстваше празнота вътре в себе си. Мъка тегнеше на сърцето ѝ.

Погледна брачното легло и едничкото, което искаше, беше да потъне в меката снежнобяла постеля.

Щеше ѝ се да се пренесе в света на сънищата. Не изпитваше желание, нито страст. Сякаш бе безжизнена кукла.

— Хайде... Нека ти помогна — Дан свали шапката ѝ. Постави я на съседния на леглото стол. Косата на Каси се спусна на плещите ѝ, но тя не се опита да я оправи. Стоеше вдървена, докато Макей махаше иглата от тила ѝ. Остана напълно безмълвна.

Съпругът ѝ не срещна проблеми с разкопчаването на ципа на роклята, веднъж паднала от раменете ѝ тя се свлече леко на пода. Той хвана Каси и ѝ помогна да се освободи от дрехата.

Едва усещаше затаения му дъх, когато остана по коприненото си бельо. То не бе избрано случайно, съчетано бе с роклята, но едновременно с това стоеше и възбуждащо върху прекрасно оформеното ѝ тяло.

Бе леко изненадана, защото Дан я заведе до леглото и я накара да седне, не реагира, остана като вкаменена.

Дишането ѝ се учести. Докосването му бе така леко и така чувствено, сякаш бе погалил крака ѝ с мъничко перце. В момента, в който той се доближи, за да свали и втората ѝ обувка, очите ѝ се разтвориха широко.

Дан вдигна глава и впери поглед в нея, намръщи се, а после се замисли, като потъна отново в своя свят, без да спира да изпълнява задълженията си.

Каси отново откликна на съприкосновението с него.

Не, не искаше да бъде така... Не и сега. Не... Ако не друго, то поне можеше да го мрази, че я беше запленил.

Но нервите, изтощението, изпитото шампанско бавно, но трайно бяха изпълнили съществуването ѝ и тя не помръдваше.

— Лягай долу — заповяда ѝ той. Гласът му бе строг.

Каси преглътна едва. Макей смъкна чорапите ѝ. Нещо отвътре я разтърси. Обърна се настрана и видя дрехите си заедно с шапката върху един от столовете.

Дан хвана ръцете ѝ и се изправи на крака. Тя го гледаше, все още се опитваше да се контролира, но не успяваше. Мъжът ѝ размачка вдървения гръб и врата ѝ. Притискаше чувствителната кожа зад ушите и началото на врата с бавни кръгови движения.

За момент госпожа Макей се почувства отпочинала, потънала изцяло в сладостно усещане. Притвори очи, тъмнината я накара да отвърне дори по-импулсивно на докосването му.

Той беше деликатен и чувствен. Движенията на ръцете му я възбуждаха. Всяка част от тялото ѝ искаше неговото. Желаше ръцете му да гаят гърдите ѝ, кръста, бедрата. Нуждаеше се от него, за да я изучава и прониква в нея...

Внезапният прилив на емоции я подтикна да тръсне глава назад, отскубвайки се от ръката му.

Широко отворените ѝ очи бяха изпълнени с ужас.

Дан се загледа в нея, след това изруга едва чуто.

Беше ядосан, обърна се на другата страна и рече:

— Хайде в леглото, Каси! — думите му прокълтяха.

Тя се поколеба, но се подчини. Той я покри със завивките.

— Аз мислех, че ти...

— Спи сега, Каси — пресече я Дан. — Дори аз не съм такъв негодник, та да те накарам да спиш с мен, когато си така изтощена. А и не ме желаш, явно е.

— Но, Дан, аз... — думите секнаха. Макей излизаше от стаята. Да го настигне ли, за да му обясни, че не я е разбрал? Нямаше смисъл да го моли да се върне. Беше невъзможно. Все още пазеше част от гордостта си.

Гледаше след него и желаше той да се върне, но съпругът ѝ не го направи. Вратата се затръшна. Трябваше да се примири, тази нощ нямаше да изпита ласките му.

Простена и зарови лице във възглавницата. Беше разочарована, болка прониза сърцето ѝ. Не можеше да се примири с факта, че я бе оставил точно в мига, в който го бе желала така силно.

Хлипаше, не можеше да сдържи в себе си цялата болка, която изпитваше. Изкреця, отново повтори вика си. Ридаше силно, накрая

заспа, обгърнала с ръце възглавницата си. Не можеше да знае, че в този момент Дан я наблюдаваше.

Той стоеше над леглото ѝ, гледаше я, присвиваше очи. По лицето ѝ имаше следи от сълзи.

Отдръпна се, дишаше неравномерно, обърна гръб, загаси светлината и напусна стаята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Каси се събуди, когато навън още бе сумрак, скочи от леглото и се изправи. За няколко секунди не можеше да осъзнае, къде се намира, защо е сама.

Отново потъна в топлата постеля, зарови глава в пухкавата възглавница и въздъхна тежко. После се добра до нощната лампа и я запали. Погледна часовника си. Беше шест и десет. Спала бе повече от десет часа!

Очите ѝ зърнаха леко откренатата врата. Дан бе идвал през нощта, така ли? Ако това е така, защо не бе в леглото ѝ сега? Защо я бе оставил сама, след като толкова дълго се бе борил, за да я притежава?

Колкото повече разсъждаваше над постъпката му от предишната нощ, толкова повече се объркваше. Нищо нямаше значение. За нея всичко бе безсмислено.

Реалност ли бе или не? Действително ли я обичаше? По-силни ли бяха чувствата му от плътското желание да я има в леглото си? Ако това бе така, съзнаваше причината, поради която я бе оставил през нощта.

А може би, страстта му бе угаснала и вече не копнееше за нея? Сигурно единствената му мечта е била види брачната халка на ръката ѝ, а сина си — под своя покрив.

Притесняваше се. Стомахът ѝ се свиваше. Беше толкова объркана.

О, Господи... Ами ако той никога не пожелае да я дари с любовта си? Ако просто я бе заробил, затворил завинаги в черупката на брака? Ами ако...?

Изрида. Не можеше да се представи, че е така! Мисълта ѝ препускаше, фантазията ѝ се развихри. Не, Дан не беше жесток, поне не толкова! Не би си позволил!

Но можеше ли тя да твърди това?

Отметна завивката си и скочи от леглото, не ѝ се щеше да продължава да лежи и да си представя все страшни неща. Всичко,

което си бе мислила, бе просто плод на въображението ѝ, нищо повече, глупави, невъзможни мисли!

Пое си дълбоко дъх. Беше решена да направи всичко, за да спре ума си да измисля.

Една разходка! Това бе решение! Щеше да се облече и да отиде на разходка. Щеше да се разведри. Може да тръгне надолу по реката, да гледа изгрева и да се любува на природата. Струваше си дори да отиде да види Роза. Нямахте да се забави дълго, трябваше да се освободи поне от тази грижа. Така нямаше да се безпокои за кобилата.

Десет минути по-късно, Каси бе взела душ и бе облякла джинсите си. Оправи леглото. После на пръсти слезе до кухнята. Сипа си чаша мляко и почти излизаше, когато забеляза, че на стената, близо до външната врата, имаше място за оставяне на бележки.

Постоя малко, поколеба се. После набързо написа едно съобщение, в което обясняваше на Дан къде точно ще бъде.

Слънцето вече се бе вдигнало над хоризонта и хвърляше огнените си отблясъци в тъмните води на реката, когато тя прекосяваше моста.

Студено ѝ беше, затова продължи към конюшната. Съзря някакви кончета в далечината, но сред тях не видя кобилата. Къде беше тя? Може би си почиваше в яслата, но...

Забърза, за малко не се препъна, като тичаше надолу по речния бряг. Премина разстоянието светкавично бързо, спря при оградата, която отделяше поляната.

Къде бе Роза? Гледаше на всички страни, но никъде не я откри. Мястото изглеждаше пусто.

Изведнъж я видя, кобилата лежеше просната на земята в отдалечено крайче, под старото смокиново дърво.

Никога до този момент Каси не бе изпадала в паника. Животното раждаше, кървеше и явно страдаше от болките.

„О, мили Боже — молеше се тя, сърцето ѝ биеше неистово, сълзи се стичаха от очите ѝ. — Помогни ми и нека нищо лошо не се случи на моята Роза!“

За миг прескочи оградата и се озова до измъчената кобила.

— Ето, ето, сега, Роза — проплака тя, падна на колене в прахта, трепереше. Прегърна кобилата. — Тук съм, стара приятелко. Тук съм. Всичко ще бъде наред.

Но не всичко беше наред. Животното раждаше и то с усложнения. Жребчето не бе точно в родилния канал. Каси трябваше да прояви целия си професионализъм и много търпение, за да се справи с аномалията.

Рози изглеждаше крайно изтощена. Беше стара и се изморяваше бързо. Стопанката ѝ се почувства безпомощна, но не издаде страха си, говореше ѝ със спокоен глас и подканяше кобилата: „Чудесно се справяш, скъпа моя! Почини си малко“. Бе взела главата на Роза в скута си, милваше я и приказваше нежно. Именно от това се нуждаеше животното.

Започна нова контракция. Роза се скова. Главата ѝ се вирна високо нагоре, а после отново клюмна върху коленете на Каси. Стопанката се чувстваше така безпомощна, все едно всеки миг можеше да закрепци. Не го направи. Усилията ѝ да се овладее, да остане спокойна, да бъде опора на Роза, бяха неимоверни.

Времето минаваше, тревогите ѝ се множаха. Ех, ако бе взела лекарската си чанта. Инжекция, която да усилва контракциите, това бе нужно сега.

Роза не бе млада. Каси отново я замоли:

— Хайде, мила — окуражаваше я, — можеш! Ето, още малко, още един напън...

И за нейна изненада, кобилата сякаш я разбра. Последваха няколко силни тласъка и от тялото ѝ се изсипа слуз и под плацентата се показа едно прекрасно, пълничко и здраво жребче.

— Чудесно! — възкликна Каси. Сълзи напиреха в очите ѝ, сълзи на облекчение и радост. Когато болката отшумя, Роза се посъвзе, стъпи на земята и веднага се зае с рожбата си. Отдавна не бе раждала, но инстинктът ѝ бе съхранен. Майчински облизваше кончето. Дългият ѝ език се захвана с основната задача — да почисти и подсуши кончето, колкото се може по-скоро.

Каси се отпрати към оградата, прескочи я, за да измие ръцете си на резервоара с вода, после се върна обратно. Искеше да се полюбува още малко на усърдието на Роза.

Кобилата не спря, докато не изсуши напълно козината на кончето. След това започна да го учи да стои изправено върху крехките си копитца. В действителност, малкото конче се бе оказало кобилка — ветеринарката позна това, когато то изви врат, сякаш бе направено от

ластик. Роза го приласка към себе си, подтиквайки го да бозае. Помагаше му през цялото време, когато то се затрудняваше да суче.

Всичко ставаше бавно, но кобилата бе търпелива, не се предаваше. Трудно ѝ беше, защото кончето се бе появило на белия свят по-рано от очакваното. Тънките му крачета не го държаха и то все падаше.

Каси скръсти ръце, едва когато животното най-последно стъпи здраво на земята и засука от майчиното мляко. Чувстваше се така, сякаш щеше да се пръсне от гордост. И тя имаше принос в раждането на кончето. На времето сама бе спасила кобилата. Сълзите ѝ се стичаха по бузите.

— Значи си била тук?

Обърна се и видя Дан, който ядосано крачеше насреща ѝ. Спря се пред нея, но гневът му премина в раздражение, когато видя очите ѝ.

— О, не, стига толкова — промърмори си той. — Само не и сълзи отново! — разтърси глава в знак на неодобрение. Въздъхна уморено. — Дори и аз не съм способен да се справя с това — Каси примигна насреща му. — Същото се отнася и до тези проклетци, притеснени, невинни погледи — избухна той. — Ти се съ согласи на тази женитба. В действителност бях главният фактор, но знаеш, че всичко е заради Джейсън! По дяволите! — прокара нервно пръсти през косата си, очите му бяха огледало на душата, на разочарованието, което го бе обзело.

Каси се изненада от бурната му реакция.

Ами, ако той изпуснеше напълно нервите си? Мъж — студен, безчувствен, загрубял. Не, това не беше той.

— По дяволите, Каси! — избухна Дан. — Не съм способен да съм толкова търпелив. Опитвах се да бъда примерен съпруг снощи, нали така? И най-трудното нещо, което някога съм правил, да те оставя да заспиш, и да преодолеея страстта си!

Сърцето ѝ замря. Значи той я желаше?! Така си беше!

— И какво се случва сега? — сви безпомощно рамене, обгърна плещите ѝ и я разтърси. — Събудих се тази сутрин и намерих леглото ти празно, подредено и изоставено. Повече от час те търсих... притеснявах се... И сега, когато те намерих, ти пак си потънала в сълзи. Какво да направя аз? Може би, дори и от това не се интересуваш...?

— О, Дан — успя да го прекъсне, въпреки че беше почти останала, без дъх — така съжалявам... Аз... Не откри ли бележката ми?

— Бележка? — вдигна изненадано ръце.

— Оставих съобщение в кухнята, че излизам и че ще посетя конете... Явно не си го видял. А плача от щастие и това няма нищо общо с нас, с брака ни. Виждаш ли? — посочи към оградата. — Роза има конче. Малката кобилка. Затова се забавих толкова... Имаше работа за мен. Когато дойдох, тя раждаше и трябваше да ѝ помогна... — Каси посочи към кобилата, която се справяше добре. Грижеше се за малкото, а то сучеше закриляно от майчиното тяло. — Разбираш ли? — погледна към съпруга си, очите ѝ блестяха, пълни със сълзи на умиление. — Разбираш ли? — повтори тя нетърпеливо, защото Дан все още не ѝ бе отговорил.

Той дълго наблюдава лицето ѝ и най-накрая каза:

— Да — гласът му бе плътен.

Изведнъж я обзе пълно спокойствие. Той я разбираше... Приблужи се към него, въздъхна:

— Благодаря на Бога!

Сега знаеше, без съмнение, обичаше Макей, не се колебаеше, наистина имаше нужда от него! Любовта ѝ бе силна, почти безгранична... Сега, когато Дан ѝ бе дал знак, че наистина се интересува от това, бракът им да потръгне, че наистина е загрижен за нея... Така си беше... Беше готова на нещо повече от компромис в името на общото им бъдеще.

— Значи ти не си мислила да ме напуснеш? — попита Макей все още намръщено.

— Не!

Бе нащрек. Питаше невярващо:

— И сълзите ти са били заради кобилата?

— Кълна се.

Постепенно безпокойството изчезна от лицето му, макар да не се усмихваше. Гледаше Роза. Каза:

— Тази Роза... Тя значи много за теб, нали?

— Да, така е.

— Защо?

Искаше ѝ се да му разкаже всичко за кобилата. Впусна се в разказа с ентузиазма на истински приятел на животните.

— Не можех да си позволя да я оставя, иначе щеше да се превърне в храна за кучетата, разбираш, нали?

Бе почти привършила историята, изпитваше задоволство, защото Дан я слушаше с интерес.

Той я погледна малко язвително и рече:

— Да... Ами останалите коне тук? — продължи той, изглеждаше смаян. — И другите ли са с подобна съдба?

— Повечето от тях. Но Роза е нещо специално. Другите ще ги продам или върна на стопаните им, когато оздравеят. Никога не бих се разделила с Роза.

Те вървяха по пътеката и разговаряха.

— Защо не ги преместиш на острова? — предложи Дан. — Има достатъчно пасбища.

— Чудесно би било, но...

— Какво, но?

— Свикнали са с конюшните. Зимата тук е сурова. Нуждаят се от подслон, когато навън вали.

— Ще получиш конюшни.

Каси се начумери и каза:

— Добрите конюшни са много скъпи. Може би...

— Каси! — Дан я прекъсна. Хвана я за раменете и я притегли към себе си. — Мога да си позволя да изградя конюшни. Мога да направя всичко, което поискаш! Всичко! Само трябва да ми кажеш какво желаеш още и ще го имаш.

Сърцето ѝ се сви. Лицето на Макей изглеждаше красиво и сериозно.

„Не би могъл да ми купиш това, от което имам нужда, Дан“ — в съзнанието ѝ се прокрадна натрапчива мисъл, но тя бързо я прогони. Той наистина правеше всичко, за да я зарадва. А може би, го интересуваше само Джейсън? Но защо тогава си правеше труда да задоволява прищевките ѝ? Нещата сякаш бяха много по-обнадеждаващи, отколкото ѝ се струаха сутринта.

Усмихна се. В любовта бяха нужни двама. Уверена бе в това, затова беше готова да прави компромиси.

— Ще се възползвам, щом наистина желаш — произнесе думите с лекота.

— Само кажи какво ти трябва!

Каси виждаше, че Дан би се радвал, ако можеше да ѝ купи и подари нещо. Сигурно това бе начинът, по който искаше да изкупи греховете си към нея. Но в този миг нищо не ѝ идваше наум.

Не знаеше какво да поиска от него.

— Аз... Аз ще се радвам на едни нови гуми за джипа.

— Гуми? — направи гримаса съпругът ѝ. — Предлагам ти всичко на света, а ти си пожелаваш гуми!

Каси го наблюдаваше. Изглеждаше щастлив.

— Дан — промълви госпожа Макей, гласът ѝ бе плах.

— Да?

— Добро утро! — целуна го.

С това го обърка съвсем. Той се отдръпна от нея като попарен.

— А това защо? — рече той, привидно възвърнал спокойствието си.

— Ей така. Просто ми се щеше да те целуна.

Повдигна една от веждите си и произнесе:

— И го направи просто защото искаше?

— Да.

— Импулсивна ли си?

— Да, понякога...

Погледна към нея едновременно чувствено и объркано.

— Знаеш... Аз си мислех... Ние не се познаваме много добре, нали?

Каси се скова, след това се обърна и продължи пътя си. Дан я последва. Надяваше се, че в думите му, не бе вложено напомняне за предишния му брак. Може би бе глупаво от нейна страна, но не желаше да узнава каквото и да било за причините, подтикнали Макей да я изостави преди девет години.

Може би се страхуваше от отговорите на въпросите, които таеше в себе си.

Щеше ѝ се да разбере що за жена е била Роберта, красива, състоятелна или не, как бе умряла. Сигурно след време, би проявила желание да научи нещо повече от Дан...

Но не и сега! Все още не бе способна на този компромис, прекалено труден бе за нея в момента.

— Познаваме се добре — рече припряно.

Вървеше пред него и знаеше, че той я наблюдава.

Съпругът ѝ отвърна:

— Въпрос на гледна точка — гласът му бе тих, но думите му жегнаха сърцето ѝ.

Каси осъзна грешката си. Те почти бяха преодолели всички прегради помежду им. А с ревността и противенето си бе унищожила напредъка и върнала отношенията им крачки назад.

— Трябва да звънна на Роджър по-късно — допълни тя, сменяйки темата, за да възстанови добрия тон на разговора. — Той трябва да гледа Роза и малкото ѝ докато съм далеч отук. Дано всичко е наред — направи уплашена гримаса, нова тревога я загложди отвътре. — Може би ние можем...? — обърна се рязко към Дан.

— Не, Каси — отсече той. — Не можем. Ще заминем за Сидни този следобед, няма да променя решението си. Роджър ще се грижи за кобилата и кончето. Нуждаем се от време само за двама ни, далече отук, далече от всички. Нуждаем се от уединение.

Уединение... Стомахът ѝ се сви на топка, когато осмисляше думите му. Уединение...

Докато прекосяваха моста, хвърли скришом поглед отвъд реката, към ателието.

Уединение с Дан можеше да значи само едно...

Спря внезапно на сред моста и рече:

— Дан...

— Да, Каси?

— Не, нищо — начумерено отвърна.

На устата на Макей се появи иронична усмивка.

— Не ме интересува дали ще го кажеш, или не — отговаряше сякаш на стаения ѝ въпрос. — Истина е, че през последните години нямах много време да рисувам. Прекалено зает бях с печеленето на пари.

— О!

— Дори не си ме попитала с какво се занимавам. Преспойно бих могъл да бъда и наркотрафикант, а ти изобщо не се интересува.

Тя инстинктивно отхвърли възможността Makeй да е престъпник. Дан може би бе себелюбив мъж, дори неверен съпруг, но душата му си бе добра. Въпреки всичко, което се бе случило помежду им, Каси вярваше, че съпругът ѝ не би сторил лошо на когото и да било. Той бе съзнателен, донякъде.

— Не ти вярвам! — отстояваше мнението си.

— Радвам се да го чуя — гласът му звучеше сухо. — Мислех си, че няма нищо, казано от мен, на което да вярваш.

— Разбира се, че ти вярвам — очите ѝ се смееха насреща му. — Е? С какво се занимаваш, кажи или трябва да вадя думите ти с ченгел от устата?

Усмихна се, а после се намръщи.

— Не е лесно за обяснение — отговори на въпроса ѝ.

— Виждаш ли? Е, как да те попита човек?

Той се засмя на свой ред.

Хареса ѝ да го вижда весел, обичаше този отпочинал Дан. Изглеждаше по-различен от онзи другия, който бе казал, че не се интересува от чувствата ѝ. Този Дан бе любящ и добродушен — такъв, какъвто го познаваше преди девет години, такъв, с какъвто искаше да живее занапред.

— Е, какво пък, слушай: *експорт, импорт, ценни книжа, инвестиции...*

Прехапа устни:

— Звучи зашеметяващо.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Зашеметена ли си?

Каси не спираше да се смее.

— Съжалявам. Не разбирам нищо от тези неща.

Съпругът ѝ въздъхна, леко обезкуражен продължи:

— Да, предполагам... Но защо ме попита за картините?

Госпожа Makeй едва чуто промълви:

— Аз... тъъ... аз се чудя какво смяташ да правиш с ателието — опита се да измисли нещо тя. Посочи с поглед отвъд реката. В действителност искаше да узнае нещо повече за портрета. Дали го бе завършил или отдавна го е захвърлил...

Когато я напусна, бе свършил картината наполовина. Неловко би се получило, ако му зададеше този въпрос, прекалено деликатна бе темата. По-добре бе да поддържа неангажиращия разговор.

Дан се вторачи в далечината. Каси се разтревожи, защото лицето му промени изражението си.

— Не смятам да правя нищо с него — тонът му бе рязък.

— Нищо?

— Точно така, нека си стои така, нямам планове за него. Хайде — хвана я под ръка и я помъкна напред. — Госпожа Бъртрам приготвя закуската в осем часа. Не понася да готви на вятъра.

Госпожа Бъртрам бе съвестна жена, всичко в нейните ръце бе под строг контрол. Каси й Дан се разположиха за закуска. На масата имаше изобилие от плодови сокове, бъркани яйца със сирене, картопки, а също препечени филийки и кафе.

— Много е вкусно — одобри трапезата новата стопанка на къщата. — Трябва да внимавам да не се разглезя.

— Трябва да ми кажете какво обича Джейсън, госпожо Макей — каза жената, — може би ще направя списък и когато се върнете ще съм допълнила хранителните запаси.

Дан я погледна от мястото си, бавно поднасяше вилницата към устата си. Каси съзнаваше, че настроението му се бе променило откакто бе споменала за ателието. Сега не бе време да мисли за това, знаеше го.

— Няма да позволиш Джейсън да яде каквото и да е, нали Каси? Не съм съгласен децата да се тъпчат, с каквото и да е.

Почувства се засегната, потрепери. Как си позволяваше той... После си спомни какво бе решила... Компромисът, това бе нейният избор. Отговори:

— Джейсън винаги е получавал здравословна, балансирана храна. Не се отказва от сладолед или някое друго лакомство от време на време. Това на никого не е навредило, нали госпожа Бъртрам?

— Разбира се, че не! Животът би бил пълна скука, ако не можехме да си позволим някое удоволствие.

Макей каза с ирония:

— Точно това се опитвам да внуша на жена ми... Като си говорим за хранителен режим, госпожо Бъртрам, нали няма да забравите да храните Хуго?

— Да забравя? — икономката смръщи лице. — Нали, ако го направя ще свърша в стомаха на това животно! Той яде като звяр!

— Хуго е кротко агънце — възрази Дан.

— По-скоро е вълк със сменена козина! — Каси подкрепи жената.

Госпожа Бъртрам бе щастлива.

— Хей! Вие да не сте се наговорили? Госпожо Бъртрам, ще си взема иконом!

Тя още се смееше насреща му и рече:

— О, не бихте го сторили, господин Макей — Бъртрам гледаше към госпожа Макей, която излизаше от стаята. — Заради красивата ви съпруга.

Жена му се изчерви. Очите му я срещнаха. Каза:

— Тя е права. Може би се нуждае и от жена пилот. Какво ще кажеш?

— Възразявам! — Каси бе отвърнала, без да се замисля.

— А, така ли? — промърмори Дан. Изучаваше я, искаше да разбере към какво се стреми.

Госпожа Бъртрам подаде глава през вратата и извика:

— Искате ли още някой кафе?

Не ѝ отказаха въпреки, че времето напредваше.

— Трябва да позвъня по работа — обясни Макей, след като икономката си отиде. — Съжалявам, но ще те оставя сама. Налага се. Не желая да ме безпокоят по време на почивката ни. Хеликоптерът ще пристигне към единадесет. В „Реджънт“ ще бъдем на обяд.

— „Реджънт“? Там ли ще отседнем? — сърцето ѝ биеше лудо.

— Да... Не съм ли ти казал? Извинявай! Аз живея там почти през цялото време откакто... — въздъхна тежко.

Откакто...? Откакто какво? Каси се тревожеше какво ли си мисли съпругът ѝ.

Той вдигна поглед към нея и добави:

— Много добър хотел е, сама ще се увериш! Сигурен съм!

Тя обгърна с длани кафената чашка и му заговори:

— Какво ми каза да взема? Колко и какви дрехи?

Дан допи остатъка от кафето си на един дъх и рече:

— Какво? А, да... Дрехите... Колкото се може по-малко.

Тя мигновено се изчерви. Дан се намръщи, а после се разсмя, но смехът му не бе безгрижен.

— Съжалявам. Нямах желание да те притесня. Хеликоптерът има максимално допустимо тегло, което може да поеме, и ако се возим и двамата, трябва да ограничим багажа си. Но, не е само това... — колебаеше се дали да продължи.

— Какво още?

— Не мога да не отбележа, че дрехите, които си взела не са достатъчно женствени и стилни за една красива дама. Ще те заведа на пазар следобед. Зная, че не обичаш екстравагантността, но желая жена ми да носи облекла на реномирани моделиери.

Отново се усмихна, но в изражението му нямаме топлина.

Каси промълви едва чуто:

— Ако това е, което искаш...

Черните му очи я обгърнаха, Дан си промърмори нещо, преди да стане от мястото си, поклати глава, сякаш бе ядосан на самия себе си. Когато я погледна само след миг, усмивка грейна на устните му.

— Не трябва ли и ти да се обадиш на някого. Чух те да казваш на майка си, че при първа възможност ще ѝ позвъниш, за да ѝ кажеш, къде точно сме отседнали. Мисля си, че би трябвало да се обадиш на Роджър за кончето — Каси кимна в знак на съгласие.

— Тогава по-добре побързай! Почти десет е.

Обърна се с гръб към масата и напусна стаята. Каси седеше сама и се притесняваше. Защо настроенията на Макей се меняха така често. Отначало, когато спомена за ателието, и после, когато говореше за Роджър.

Какво искаше да каже за хотела? Може би, че отсяда в него от време на време след смъртта на Роберта?

Споменът за болката в очите му бе още жив. Наистина ли бе обичал до такава степен жена си?

Опита се да спре ревността си и да посрещне фактите такива, каквито бяха. Каква бе истината за тяхната връзка? Наистина ли Дан бе поискал развод? А може би бракът с предишната му жена не бе вървял и той бе открил щастieto във връзката си с Каси? Можеше да се връща при бившата си съпруга, когато пожелае.

Сега, когато отношението му се бе променило към по-добро, Каси искаше да узнае цялата истина за предишния му живот.

Бракът им можеше да бъде гарантиран само, ако отсъстваха лъжите и недоразуменията. Предпочиташе да научи цялата истина, колкото и болезнена да беше тя.

Може би тогава, преди девет години, бе обичал и двете, но бе избрал тази, с която бе по-обвързан.

Каси прие, това за най-вероятно.

Увери се за сетен път, че когато Дан е трябвало да решава — тя или жена му, бе направил всичко, за да не разочарова нея — изоставената.

Затова не бе споменал нито думичка за съпругата си в прощалното си писмо. Дори и не бе помислял, че момичето може да забременее. Грешката си бе единствено нейна!

Всъщност, Дан не бе толкова опасен, колкото си го бе представяла през годините, призна пред себе си. Но, ако наистина бе сговорчив, тогава защо се подразни толкова, когато му спомена за ателието?

Каси въздъхна. Сякаш мисълта ѝ се въртеше в затворен кръг. И всичко това ставаше, защото никога не бяха разговаряли сериозно. Обичаха да се нараняват един друг.

И двамата грешаха, чувстваха се измамени. Тя — заради бягството на Дан, той — тъй като не бе разбрал за Джейсън.

„Накъде ще тръгнеш, Каси?“ — предизвикваше я вътрешният ѝ глас.

Към Сидни, отговори си тя.

Към „Реджънт“.

Към уединението.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването до Сидни бе изнервящо. В началото пилотът постоянно поглеждаше към нея, от което Каси се изчерви. Представи си как той си представя сцената в библиотеката. Нямахше оправдание за действията си тогава, помисли си госпожа Макей.

Дан стоеше безмълвно през цялото време на полета. Това не й харесваше. Беше в страхотния си раиран костюм и мислеше за Господ знае какво! Каси не можеше да разговаря с него, защото бе потънал в някакъв странен унес.

Като капак на всичко, тя изпитваше страх да лети, струваше й се, че всеки момент ще се разбият някъде. На тръгване не бе предполагала какви мисли ще я нападнат. Бе пътувала със самолет няколко пъти, когато бе студентка, но хеликоптерът й се виждаше прекалено малък, прекалено нестабилен! Нямахше да допусне Джейсън да се вози отново с него!

Беше напрегната, изобщо не поглеждаше навън към прекрасната панорама на Сидни. Кацаха. Каси се облегна назад в седалката, хвана се здраво за нея, пръстите й се бяха впили в материята.

Хеликоптерът направи няколко кръгчета, преди да се установи на площадката за кацане. Госпожа Макей се опита да не издава облекчението си, но безуспешно. Въздишка се откъсна от гърдите й.

Дан изгледа жена си сурово. На свой ред и той въздъхна, но от този момент насетне не показваше повече чувствата си. Зае се да й помага. Подаде й ръка на слизане и я съпроводи до мястото, от което тръгваше асансьорът. После взеха таксито, спряло на пиацата.

Тя се качи в него и се сви в най-отдалечения край на задната седалка като изплашено животинче. Съпругът й отново я стрелна с очи, а после я прегърна през рамо, и я придърпа към себе си.

Каси го зараглежда учудено, но в замяна на това получи един не особено обнадеждаващ поглед, тогава просто се отпусна в обятията му. Наистина, беше й приятно да си почива в прегръдките му. Тялото му я стопляше, а навън бе студено.

Бе в зелен гащеризон и блуза с дълъг ръкав, струваше ѝ се достатъчно като облекло за един пролетен ден, но облаците, които настъпваха към Сидни бяха тъмни, а вятърът, който ги довяваше — пронизващ.

В един миг престана да обръща внимание на всичко останало, освен на Дан. Бе я прегърнал така силно. Чуваше ритъма на сърцето му. То биеше все по-силно. Каси си мислеше, че може би мъжът ѝ вече очакваше мига, в който двамата щяха да останат сами и тя щеше да му се отдаде.

Той я желаше, това бе сигурно. Без значение какво чувстваше в душата си, нуждаеше се от нея.

„Реджънт“ се намираще по-далеч, отколкото си бе представяла. Нямахше друг по-известен международен хотел от него. Най-много я изненада начинът, по който се обръщаха към съпруга ѝ. Казваха му:

— Здравейте, господин Макей!

— Радвам се да ви видя, господин Макей!

— Разбира се, господин Макей!

По целия им път някой го поздравяваше. Когато накрая сломена, че би искал обядът да му бъде поднесен в стаята, яденето го бе изпреварило...

Бе сервирано върху елегантна количка, секунди след като го бе пожелал.

Каси не можеше да продума и дума, за известно време стоеше безмълвна. Бе като замаяна. Богатството на Дан беше значително, поне така изглеждаше.

Апартаментът в хотела бе огромен.

Очите ѝ се спираха на мебелите в спалнята и гостната, мраморът беше навсякъде. Гледката, която се разкриваше през прозорците, бе внушителна.

„Сигурно му струваше цяло състояние да живее на това място“, помисли си тя. Отиде да погледне навън към моста „Харбър“.

— Нощно време е още по-красиво — рече Дан, като пристъпи зад нея.

Обгърна раменете ѝ.

Отпусна се отново в обятията му, макар всяко нервче вътре в нея да бе напрегнато.

„А сега?“ — питаше се Каси. Сигурно щеше да последва един приятен обяд след това ходене по магазините, но бе някак си притеснена...

О, Господи, не можеше да хапне и залък, а пред магазините, предпочиташе пътуването дори до луната. Тежка въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Той я завъртя и попита:

— Не си уморена, нали?

Лицето ѝ бе напрегнато. Но за първи път откри, че и Дан като нея бе притеснен. Чувствата му, сигурно също като нейните, бяха объркани. Може би си мислеше, че жена му не го желае. Може би, ако тя...

Потръпна от напрежението, което я изгаряше отвътре. Въпреки това успя да се повдигне на пръсти, да поднесе устни към неговите.

Произнесе тихо:

— Обладай ме, Дан! Сега... Моля те...

Макей помръкна. Каза:

— Сега?

Сърцето ѝ биеше лудо. Чувстваше го чак в гърлото си.

— Да — прошепна едва чуто.

Съпругът ѝ се освободи от ръцете ѝ и тръгна към ъгъла на стаята. Застана там и загледа навън през прозореца. В очите му се четеше гняв. Долу колите бяха задръстили улицата. Дланите му се бяха свили в юмруци.

Каси не знаеше какво да стори... Наистина ли бе способна само да греши.

— Не желаеш ли да ме имаш, Дан?! — едва промълви. Чувстваше се разбита, ненужна и напълно объркана. Бе разкрила душата си пред него, дарила го бе с всичко, което имаше, а сега дори не можеше да се защити.

Макей се извърна към нея. Изражението на лицето му бе сурово. Произнесе:

— Знаеш, че искам, но не по този начин... — вдигна ръце безпомощно, дори измъчено. — Не искам да се пренасяш в жертва заради сина си, не! Аз искам да те имам, ако наистина ме желаеш, така както един мъж и една жена са способни да се обичат.

— Аз те желая, Дан! — бе усетила, че той се нуждае от нея.

Не ѝ отвърна, само промърмори.

— Това е истина! — настояваше тя в пълна полуда.

Пристъпи към него, търсеше безуспешно подходящите думи, за да го увери. Само истината можеше да прекрати този кошмар, нищо друго.

— Аз... Аз те желяех дори вчера — каза Каси.

Не й вярваше, очите му го издаваха. Каза:

— Снощи ти се измъкна, Каси! — винеше я. — Не говориш истината. Не ме обичаш! Та нали почувствах сам, ти не понасяш да те докосвам! Един Господ знае... Предупреди ме... Знаех, че ще ме мразиш... Но...

Приближи се към него. Извика:

— Не! Грещиш! — гласът й бе нетърпелив, истеричен. — Може би, отначало... Аз се мъчех да те намразя, аз... Защото... О, Дан, не разбираш ли? Когато ме докосваше не можех да се сдържа. Аз... — думите бяха безсилни. Тя млъкна, когато забеляза, че устата му се изкриви в гримаса.

— Не се сдържа ли, Каси? Господи, та ти не би оставила и минута отдиш на мъжа! Не знаех, че си толкова жадна за секс!

— Не, нямах предвид това! — почти проплака. С растящ ужас Каси осъзнаваше каква бъркотия бе забъркала.

Страдаше от глупостта си, от високопарните слова онази нощ в библиотеката, от постоянната борба със себе си. Бе извършила толкова неща, от които се срамуваше, и всичко това, защото не знаеше как да му обясни, че обича само него.

— Не те мразя, Дан, аз... — спря.

Изведнъж осъзна — нямаше да й повярва, не и ако му кажеше, че го обича.

— Ти какво? Обичаш ли ме? — засмя се подигравателно. — Не съм някакъв си романтик, Каси. Прекалено добре познавам действителността, за да се хвана на приказките ти. Твоите усилия са напразни, под тях прозира друго. Всъщност ти ме мразиш — вдигна брадичката й с ръка, но не нежно, а грубо. — Не отричай! Често поглеждам очите ти, чрез тях надниквам в душата ти, очите ти са изразителни, Каси, те не лъжат! — завърши той.

Неговите очи се присвиха, изплаши я за един момент. После ръката му стана внезапно гальовна, в изражението му се забеляза топлота. Промълви омайно:

— Красиви очи. Красива уста... — показалецът му премина по устните ѝ. — Красиво тяло... — ръцете му се спуснаха надолу към гърдите ѝ.

Притвори очи и простена. Болката му сякаш прободеше сърцето ѝ. Бе готова да направи всичко за съпруга си. Инстинктивно го прегърна през кръста. Изрече:

— О, Дан... Недей... Моля те, недей... Изслушай ме!

— Какво да слушам? — Макей сякаш изръмжа, дръпна се настрана от нея. — Още лъжи?

Каси го наблюдаваше.

Очите му бяха широко отворени, чертите му се бяха изострили отново.

— Не искам да слушам — противеше си той. — Изморен съм от цялата тази история. Толкова много... Може да си права. Сигурно трябва да спра да се боря със себе си и да те приема. Да се възползвам от всичко, което ми даваш. Може би между нас винаги е съществувало само това!

Нямаше време дори да му отговори, той я грабна в обятията си, доближи устните си към нейните и я целуна. Забрави, че навън още бе светло, забрави за света, забрави за всичко. Съществуваше единствено Каси. Устата, ръцете, всяка частица от тялото му търсеше нейното. След миг тя вече не му бе ядосана. Прие го. Простена тихо и се предаде на устните му, те спечелиха нейните, на ръцете му, те имаха тялото ѝ и можеха да го моделират, да го изгарят с дивите си емоции... Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, въртеше се неистово, отново и отново, като ѝ доставяше все по-голямо удоволствие.

Накрая Каси почувства, че трябва да си вземе въздух.

— Не! — извика Дан, обгърна лицето ѝ с ръце и грубо го придърпа към себе си. Очите му излъчваха страст. — Недей да правиш това... Ти пожела това, сега ще се съобразяваш с мен... Прибледи устата си до моята... Слей дъха си с моя, ако искаш... Нека част от теб се слее с мен, докато те събличам...

Еротиката в думите му подтикна тялото ѝ да откликне. Усети прилив на топлина. Страните ѝ горяха. Бедрата ѝ също.

— Отвори уста, Каси! — заповядваше то безцеремонно, стенеше от наслада, веднъж опитал вкуса на устните и.

Тя знаеше — с тихото си съгласие му бе поднесла нещо много повече от плътта си, нещо повече от тялото си. Даваше му това, което Макей бе поискал — душата си! Но вече не желаше да мисли за това. Остави го да прави с нея каквото му хрумне.

Съблече дрехите ѝ. Откопча копчетата на гащеризона ѝ и го пусна на земята. Събу обувките ѝ. През цялото време не спираше да я целува.

Кръвта нахлу в главата ѝ. Цялото ѝ тяло изгаряше от желание. Всеки нерв крещеше.

За миг сърцето ѝ спря, когато почувства пръстите му да разкопчават сутиена ѝ. Сега ръцете му бяха върху гърдите ѝ, краката ѝ се разтрепериха.

Целувките му бяха причина тя още да се задържи права. Целувките и ръцете му. Те не бяха съвсем нежни с тялото ѝ, но имаше ли това значение? Каси се чувстваше като подивяла от страст. Желаше го, дори когато бе груб към нея и мачкаше плътта ѝ, играеше си с гърдите ѝ. Имаше нужда да удовлетвори всичките си желания, напираси от дъното на душата ѝ. Той нямаше милост към нежната кожа, която сякаш размесваше с пръстите си, докато я докара до екстаз, наслада, от която болката бе неразделна част.

Спря да я целува. Устните му прокараха диря по шията ѝ. Мълвеше непрестанно „Каси... Каси...“.

После я обгърна с ръцете си я положи на края на леглото, така че косата ѝ падаше на пода. Вдигна ръцете ѝ нагоре. Така гърдите ѝ бяха още по-съблазнителни, вирнали зърната си към устните му. Каси се изви нагоре. Устата му пое едно от зърната на гърдите ѝ. Тя погледна надолу през прозорците, бе зашеметена, виждаше всичко наопаки. Виеше ѝ се свят. Осъзна, че Дан я бе изоставил за миг, за да се съблече. Когато се завърна, той повдигна главата ѝ върху леглото, плъзна ръце по тялото ѝ, като отстрани и последната останала дреха от нея.

— Толкова е хубаво! — изрече Макей.

Тялото на Каси бе омекнало. Бедрата ѝ бяха натежали, излъчваше една особена топлина. Тя притвори очи, за да усети по-силно досега на Дан.

Ръцете му пробягаха по кожата ѝ. Милваха с пръсти гърдите и, очертаваха кръгове около пъпа ѝ, и се впиха между бедрата ѝ.

Каси приемаше докосванията му, мълвеше името му. Устата му се зае да милва плътта ѝ, там, където ръцете му вече бяха преминали. Тя бе готова. Каси се задъхваше от удоволствие. Сякаш по вените ѝ течеше ток. Усещаше странен магнетизъм в себе си. Нарастващо напрежение се загнезди в тялото ѝ.

— Не спирай, не спирай! — извика след него, когато изведнъж я напусна.

Смехът му — подигравателен, триумфален я прониза. Той сведе още веднъж глава, за да умножи блажените ѝ мъки, за да я доведе още веднъж до състояние на екстаз и агония, слети в едно. Рай и ад!

— О, Господи! — проплака тя, въртеше главата си на всички страни, след като той за сетен път я лиши от пълно удовлетворение. — Моля те... О, моля те! — желаше го, бе стиснала силно очи.

— Погледни ме, Каси! — изрева Макей. — Отвори си очите и ме погледни!

Каси простена, примигна и го погледна умоляващо. Дан стоеше пред леглото, косата му бе разрошена, дишаше неравномерно. Голотата му го правеше още по-желан, той бе така мъжествен.

— Сега, кажи, че ме желаеш! — заповяда ѝ. — *Желая те, Дан!* Кажи го!

— Желая те, Дан! — изхлипа Каси.

Никога не го бе виждала такъв. Изражението му бе победоносно, но и ужасяващо. Всяко мускулче по лицето му бе стегнато, очите му блестяха, все едно бе полудял. Вик се изтръгна от гърдите му. Обгърна ханша ѝ. Изведнъж Каси се почувства като вещь в ръцете му. Той все още стоеше надвесен над леглото.

— Дан... Не... не по този начин...

Макей не ѝ обърна внимание. Изохка, когато придърпа краката ѝ около тялото си... След това обхвана бедрата ѝ. Тя нямаше как да се измъкне, всъщност и не желаше това... Не смяташе, че има по-добър начин от този да покаже чувствата си на мъжа, когото обичаше.

Въздишка се откъсна от устните ѝ. Дан я гледаше в очите. Все още бяха под влияние на страстта. Ръцете му погалиха гърдите ѝ. Простена леко.

— Така трябваше да стане, Каси. Имах нужда да видя лицето ти. Твоята наслада... Не затваряй очи, Каси. Погледни ме!

Направи го. Преживя невероятно усещане. Огънчета танцуваха в очите му всеки път, когато тя издадеше звук или прокараше език по пресъхналите си устни. Той също я желаше.

— Твоето и моето тяло са едно, Каси. Сега и завинаги. Ти не ще познаеш удоволствието от другото... Само от мен!

Каси не знаеше какво да отвърне. Изпитваше само приятно усещане. И нарастващото напрежение, което си проправяше път у нея. Трябваше да стане.

— Не — задъха се той. — Остани така!

Послуша го, опита се да бъде търпелива. Не устоя, загуби контрол над себе си. Тялото ѝ се загърчи, подканяше неговото. Ръцете ѝ, пръстите ѝ се впиваха в плътта, свиваха се и разпускаха в примитивен ритъм. Дишането ѝ се учести, движенията ѝ също.

Накрая той не издържа и ѝ отговори. Тялото на Каси бе в конвулсии. Насладата ѝ бе пълна. Все още потръпваше в екстаз. Дан се отпусна уморен. Жена му сякаш не чувстваше тялото му върху себе си. След това постепенно, сякаш насън крайниците ѝ се отпуснаха безжизнени. В съзнанието ѝ настъпи пълно спокойствие. В този момент тя прокара ръце по топлата му влажна кожа. Любовта ѝ сякаш протичаше във вените, от сърцето към върховете на пръстите ѝ. Милваше го. Това беше Дан, нейния мъж, нейната любов. Прегърна го.

Когато Макей се приготви да става, гласът ѝ го спря:

— Не си тръгвай!

За няколко мига съпругът ѝ се колебаеше, после се върна отново в леглото. Ръцете ѝ го държаха здраво.

— О, Дан — каза тя. — Мили мой, моя любов...

За секунда застина върху тялото ѝ. После стана и седна върху ръба на спалнята, разтърси рамене.

— Дяволите да те вземат, Каси! — прокълна я той.

Жена му се скова, поизправи се, бе смаяна от реакцията му. Само промълви:

— Дан... — с ръка допря рамото му. — Какво има? Какво казах? Какво направих?

Черните му, блестящи очи изразяваха погнуса. Отвърна ѝ:

— Това достатъчно ли ти е, Каси? Добър секс и вече си готова да ми кажеш, че ме обичаш? Да не би да е така с всеки, който ти доставя удоволствие.

Дръпна се ужасена от него.

Гласът му кълтеше.

— Нека поне в брака си имаме честни отношения! Чудесно, сексуалните ни взаимоотношения са прекрасни, повече от прекрасни, всичко върви добре. Не съм изненадан. Винаги е било така, но за Бога! Нека не объркваме нещата. Разбра ли ме? Запази си сладките обръщения „скъпи“, „любов моя“ за себе си.

Лицето ѝ се смали. Какво искаше той... Беше или безкрайно безсърдечен, или безкрайно глупав! Девет дълги години бе чакала този миг! Девет години и сега, когато в крайна сметка бе отдала всичко от себе си за него, предлагайки му душата и тялото си, той се държеше така! Дори не бе разбрал жеста ѝ.

Ядоса се. Загледа се в изражението му — арогантно, непобедимо. Сълзи напираха в очите ѝ, но тя не им позволи да бликнат. Намерението ѝ да разговаря с него за предишната му жена, и да му обясни всяка своя дума от пристигането му насам, изчезна.

Каси стана, не направи и опит да прикрие голотата си, стрелна го с очи, лицето ѝ бе гордо, в погледа ѝ имаше хлад.

— Добре, Дан — каза тя механично. — Извини ме, отивам да взема един душ. Спомена нещо за ходене по магазините. Забрави го! Не съм в настроение. Ако трябва да бъдем честни, това е истината.

Тя обърна гръб и тръгна към вратата на банята, където извърна лице за миг и се обърна към него:

— И ако пак трябва да бъдем честни, престани да ми говориш за други мъже! Няма други. Изобщо. Излъгах те. Ти беше моят пръв и последен любовник, Дан. Пръв, последен и единствен!

Вирна брадичка, опитваше се да защити достойнството си. Влезе в банята, затръшвайки вратата след себе си. Беше странно, но той не реагира. Не тръгна след нея, не потропа по вратата ѝ, не ѝ поиска извинение. Тя прехапа устни и се отправи към душа. Пусна кранчето на водата, за да може шумът да задуши риданията ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стоя дълго под душа. Не желаше да вижда лицето на Дан. Струваше ѝ се, че са изминали часове. От дългото къпане кожата ѝ прогизна. Трябваше да затвори кранчетата. Водните струи спряха да се стичат по тялото ѝ. Избърса се в една от кърпите.

Този брак бе невъзможен, реши тя и прокара пръсти през мократа си коса. Трудно щеше се живее с Дан всеки ден. Да спи в едро легло с него всяка нощ, да се преструва. Никога нямаше да успее да му признае, че го обича. В този миг не можеше да си представи, че Макей е влюбен в нея. Тя му бе дала цялата си обич.

Потрепери от ужас при спомена за думите му. Как бе говорил с нея, само миг след като му се бе отдала! Според съпруга ѝ, бяха правили само секс и нищо повече, само насищане на биологичните му потребности. Той беше студен и безсърдечен, какъвто някога ѝ бе обещал, че ще бъде.

Но как бе успял да излъже по такъв начин, да я накара да вярва, че я обича? Може би, желанието да има Джейсън до себе си, го бе водило през цялото това време. Това беше мотивът му да се ожени за Каси. Сексът просто бе продължение на плановете му, нищо повече. Необяснимо как и защо, тя все още го възбуждаше, също както и преди девет години. Ако Макей бе станал по-сговорчив, то се дължеше само на едно — не желаше да си има проблеми в брака.

Беше добър в леглото.

Ами любовта? Не... Не искаше любовта ѝ. Тя не му трябваше, не можеше да я приеме.

Каси нямаше нужда от лъжите му. „Дан е обичал само една жена — мислеше си тя. — И тази жена бе мъртва...“

Ужас се изписа по лицето на Каси. Кръвта се дръпна от вените ѝ, кожата ѝ пребледня. Премаля ѝ. Какво възнамеряваше да стори съпругът ѝ? Как да се справи с него. Огледа се в огледалото. Очите ѝ бяха червени, подпухнали, лицето — бяло като платно. „Ти трябва да

се бориш — каза си. — Някой трябва да мисли за Джейсън, да се грижи за Джоан, да помага на Роджър...”

Още от самото начало знаеше, че бракът им няма да е лек. Сега не можеше просто да избяга при първата трудност, изпречила се на пътя ѝ. Колкото и непосилно да ѝ се струваше всичко, необходимо бе да стиска зъби и да се бори.

Взе се в ръце. Отправи се към вратата. Завъртя топката на бравата. Нещо жегна сърцето ѝ, когато пристъпи в спалнята. Възможността да се срещнат очи в очи с Дан я плашеше. Стаята бе празна.

Каси се затича към гостната, но и тук също го нямаше. Дан бе някъде навън.

Изпадна в паника. Не знаеше какво да направи. „Макей е излязъл за малко — помисли си накрая. — Ще се върне... Непременно. А когато си дойде, ще се усмихна насреща му, ще се извиня, ще обещава да не се повтаря... В бъдеще ще бъда добро момиче, послушно, ще изпълнявам желанията му... — мислеше си тя.“

Стенание се откъсна от гърдите ѝ. Тя се отпусна върху дивана и закри лицето си с длани. Не заплака. Пряко сили, не допусна сълзите да бликнат от очите ѝ. Пое си дълбоко дъх. Дишането ѝ се нормализира. Изправи се. Толкова години бе живяла сама, поне бе научила едно — да не се предава лесно!

„Аз ще се преборя, каза си Каси. Ще забравя за любовта си. Няма да е лесно, но ще успея! Трябва да успея!“

Сините ѝ очи бяха изпълнени с решителност.

Видя недокоснатите салати.

Яж! — насили се тя.

Каси започна да яде, въпреки че не чувстваше вкуса на храната, която поемаше.

Дан още не се бе върнал. Навън слънцето се бе скрило, стелеше се мрак. Върховете на небостъргачите проблясваха в небето.

Каси се отправи към банята, пооправи лицето си, среса косата си. Доволна бе от себе си.

Съпругът ѝ го нямаше още. Часовникът ѝ показваше, че минава пет.

Телефонът иззвъня. Звукът му се разнесе в пустото помещение. Каси изтича да вдигне слушалката. Каза:

— Да?

— Каси?

— Роджър! — с изненада промълви тя.

Последва мълчание, напрегнато мълчание, което продължи няколко секунди. Госпожа Макей изтръпна в предчувствие за нещо страшно.

— Каси... Аз... — въздъхна и отново притихна.

Тя чуваше единствено риданията на някой, който очевидно бе с Роджър. Беше жена.

— Господи! — изплака тя. — Джейсън... Нещо се е случило с Джейсън! — хвана слушалката с две ръце, за да не я изпусне на пода. Почувства се зле.

— Не, не изпадай в паника, Каси! Всичко е наред... Имам предвид... Добре. Той е жив... Тихо, Джоан! Той... Тъъ... Той... Удари го топката за крикет в слепоочието. Сега е в болницата. Казаха, че се е разминал само на косъм от най-лошото, че може да е само контузия, но...

— В съзнание ли е? — крещеше.

Роджър отговори след минута:

— Не.

— О, Боже! — проплака тя.

— Управителят на болницата се опитва да се свърже със специалист от Сидни. Каза, че е най-добрият, но в момента бил на театър. Може би става въпрос за съсирек в мозъка. Със сигурност ще се наложи да се направи трапанация.

Вратата на спалнята се отвори и Дан влезе.

— Един... един момент, Роджър — едва изрече Каси.

Вдигна уплашените си и облени в сълзи очи към съпруга си, той явно предсещаше сполетялата ги беда.

— Дан, станало е... На телефона е... — гласът ѝ секна, сякаш нещо заседна в гърлото ѝ, не можеше да продължи. Изкрещя от болка.

— Какво има? — попита Макей. — Какво се е случило?

— Злополука, станала е злополука... — проплака тя. — Джейсън...

За момент си помисли, че не я е чул. Лицето му бе напълно застинало. Каси се взираше в него, забеляза само някакво леко прокрадващо се безпокойство.

Изведнъж изражението му напълно се промени и той сякаш изрева:

— О, Господи, не! Не и Джейсън... Не и Джейсън също...

— Каси? Каси? На телефона ли си? — дочу се гласът на Роджър.

— Да. На телефона съм — погледна притеснено Дан, съпругът ѝ не изглеждаше добре. — Да, да... слушам... Какво има? — съсредоточи цялото си внимание върху разговора. — Разбира се, мога. Кажете ми името на лекаря, от когото се нуждае Джейсън. Ще се опитам...

Макей грабна телефона от ръцете ѝ. Обади се.

— Роджър? Дан Макей е. Кажете ми кой е докторът? Обясни ми по-подробно! — Гласът му прозвуча невероятно уверено и твърдо. С ръка побутна Каси по рамото и я накара да седне на леглото. Едва сега тя осъзна, че трепери цялата.

— Да, разбирам... Да... Няма нужда да записвам... Запомних... Ще те уведомя кога ще пристигнем... Какво? Не. Не, разбира се, не обвинявам никого. Такива неща се случват... Да, ще те държа в течение.

Прекъсна разговора с Роджър. Сега набираше отново телефона. Търсеше разни хора, разпореждаше се. Тя беше смаяна от промяната в държанието му. Какъв бе той? За кого се бе омъжила? В първия миг беше напълно безпомощен, а в следващия — хладнокръвно вземаше важни решения.

Вече се чувстваше безкрайно благодарна на съпруга си, че бе до нея в този момент и пое нещата в свои ръце. Едва в този миг осъзнаваше колко изтощена беше.

— Хайде, Каси! — сграбчи я той за лакътя и я издърпа насила от мястото ѝ. — Имаме да вършим много неща... Бързо! Остави багажа...

Нямаше време за плач, за разговори. Пропътуваха целия град, докато стигнаха до хирургията на болницата „Свети Винсент“.

Тя остана в таксито, докато съпругът ѝ се спусна в сградата. Минутите бягаха... скъпоценните, животоспасяващи минути. Мислеше за малкото си момченце, което лежеше някъде далеч и береше душа.

Молеше се безспирно: „Моля ти се, Господи, спаси го, никога няма да пожелавам каквото и да е, дори и обичта на Дан! Нека да ме

мрази, да става каквото ще! Ще направя всичко... всичко... Нека само синът ми да е жив!“

Изведнъж Дан се появи. До него вървеше един грубоват на вид мъж с бяла престилка, изглеждаше раздразнен.

— Много е сложно... — мърмореше той. — Много! — хвърли поглед към измъченото лице на Каси. Очите ѝ излъчваха отчаяние и безпомощност.

— Моля ви! — проплака тя.

Лекарят я погледна с разбиране и изражението му се промени.

— Добре! — избоботи той. — Да тръгваме...

Качиха се в колата. Докторът седна отпред. Попаднаха в най-натоварения час за движение. Навсякъде имаше задръствания. По цели минути стояха на едно място.

Никой не проговаряше. Тишината ѝ се струваше застрашителна, затова се разприказва, всъщност, изказваше мислите си на глас:

— Колко странно се обръща съдбата. Докато летяхме към Сидни си мислех, че повече няма да позволя на Джейсън да се вози с хеликоптера. Страхувах се от катастрофа. А какво стана? Лошото се случи на крикет мач — въздъхна тежко. — Притесняваме се, опитваме се да запазим живота на децата си, да предвидим всичко. Но понякога, колкото и много да сме направили, това няма значение така е в живота...

Отдръпна глава от Дан, стресната от звука, който издаде. Беше ужасяващ, изтръгнат от душата му стон.

— Да — продължи той. — Но трябва ли изобщо да се случват такива неща? Първо... — спря. Извърна се настрана и додаде: — И сега Джейсън... — загледа се през прозореца.

Съчувстваше му, разбираше го... Да загубиш съпругата си, а после да трепериш за живота на единственото си дете, сигурно бе непоносимо! Ръката ѝ си проправи път към неговата, докосна я и я улови.

Дан се извърна към нея, после погледна надолу към дланта ѝ, която държеше неговата.

— Ще се оправи — едва прошепна тя. — Трябва да се оправи!
В очите му се четеше ужас.

— Ти не знаеш, не разбираш. Но, ако загубя и Джейсън...

— Стисна очи, цялото му тяло потрепери, ръката му бе леденостудена.

Тя съвсем се умърлуши, сълзи покапаха от очите ѝ.

Беше прав. Не можеше да се твърди нищо със сигурност. Може би вече бяха закъснели.

Беше седем и половина. В този миг два хеликоптера закръжаха над областната болница. Докторът изскочи от единия и се втурна в болницата. Дан и Каси го последваха. Вървяха един до друг мълчаливо. Минаваха по осветените коридори, в напрегнато очакване.

— Каси!

Вдигна сведената си глава. Майка ѝ и Роджър забързаха към тях. Джоан мълвеше:

— Каси, скъпа, благодаря на Господ, че си тук. Джейсън се държи, но... — пое в обятията дъщеря си и избухна в плач.

Беше късна нощ. След прегледа докторът бе наредил момчето да бъде подготвено за спешна операция. Налагаше се трапанация на черепа, за да се освободи налягането върху мозъчната кора. Въпреки предложението на Роджър, да се приберат у дома си и там да изчакат края на операцията, всички останаха в болницата до сутринта. Напрежението постоянно растеше. Нито Джоан, нито бъдещият ѝ съпруг забелязваха странното поведение на Дан.

Той беше сам в тревогата си, крачеше нагоре-надолу по коридорите или седеше сам, вгълбен в себе си. Не можеше да пие кафе. Сякаш се бе състарил с десет години.

На Каси ѝ се искаше да отиде при него, да му помогне. Също като него, тя страдаше. Също беше уплашена, изглеждаше напълно безпомощна. Нямаше надежда.

Семейните кризи обикновено или сплотяваха съпрузите, или още повече увеличаваха разстоянието между тях. При тях, като че ли бе в сила второто.

Всички вдигнаха погледи към доктора, който се бе появил внезапно откъм портала. Усмиваше се.

— Опасността премина, господин и госпожо Макей, Джейсън ще се оправи.

И четиримата въздъхнаха с облекчение.

— Благодаря ти, Господи! — промълви Каси.

Втурна се към доктора, за да стисне ръцете му. Каза:

— Как да ви се отблагодарим, докторе?

— Усмивката ви ми е напълно достатъчна, госпожо Макей.

— Може ли да го видим? — запита тя.

— Ако желаете. Той е в стаята си. Все още е в упойка — погледна към Дан, който стоеше настрана.

— Е, господин Макей? Готов ли е хеликоптерът да потегли?

Дан кимна вяло, явно бе, че не можеше да говори.

— Тогава, трябва да тръгвам. Дори гении като мен трябва да си почиват по малко — усмихна се и тръгна напред.

Каси прегърна майка си, преди да се обърне към Роджър:

— Заведи я у дома да си почине... А и ти също... Доста сте се измъчили. Сега детето е добре. Дан и аз ще останем с него.

Каси усети тяхното колебание, едва ли не със сила ги изтика навън от стаята. След това си пое дълбоко въздух и се обърна към съпруга си. Сега не беше време за разискване на личните им проблеми. В този миг, трябваше да бъдат заедно. Синът им бе жив!

— Дан? — тя тръгна към него решително. Хвана го под ръка и попита. — Ще отидем ли да видим Джейсън?

Погледна я, но очите му блуждаеха другаде, в някакъв негов си свят.

— Каси... Аз искам да знаеш... Да разбереш... Трябва да ти кажа. Изслушай ме, моля те!

Тя го погледна малко стреснато, защото гласът му трепереше. Колебаеше се. С очи търсеше нейните. Искаше му се да се увери, че тя ще се вслуша в думите му. Само че, в един момент промени решението си, задъхваше се.

— Каква е ползата? Нищо няма да се промени от това, най-малкото пък Джейсън... Нека отидем да го видим.

Искаше ѝ се да спре, и да разбере от Макей за какво ставаше дума. Знаеше — донякъде е свързано с бившата му жена. Но защо си мислеше за това, когато Джейсън още не беше съвсем добре? И както бе споменал Дан, какво значение имаше всичко това сега? Красива млада сестра стоеше до леглото на Джейсън. Усмихна им се, когато влязоха в стаичката.

— Ще бъда отвън, ако съм ви необходима — тихо каза тя.

— Толкова е мъничък и безпомощен — изпадна в умиление Каси.

— И така безжизнен, точно като... — не продължи Дан.

Изрида, опита се да се отскубне от нея, но тя задържа ръцете му. Бе разбрала, че ако наистина обича Дан, трябва да се примири със спомените му за Роберта, с разказите.

— Дан, какво има? Каж ми! Свързано ли е с Роберта? — настоя тя. — Това ли е? Искам да зная.

Отново разтърси глава и заяви:

— Не, не желаяш. Никога не си желала, Каси. Не те виня. Аз обърках всичко. Мечтаех си да ви имам и двамата с Джейсън, така отчаяно... — сълзи напиреха в очите му. — През всичките тези години... — не довърши. — Ти нищо не разбираш...

— Дан, моля те, дай ми шанс! — наистина се нуждаеше от шанс. — Аз... Аз не исках да ми говориш за Роберта, бях ревнива... И не можех да понеса мисълта за друга жена, която си обичал... повече от мен...

Той отвори очи, тези очи бяха видели ужасяващи неща, но съпругата му не би могла дори да предполага за тях.

— Никога не съм обичал Роберта, Каси. Понякога я мразех до дъното на душата си, защото ме обвързваше. Но тя си нямаше друго. Никого...

— Разкажи ми, Дан — умоляваше го. Прегърна го през кръста, очите ѝ го гледаха в очакване. — Каж ми всичко!

Бе се вторачил в нея, сякаш не можеше да повярва на думите ѝ.

— Не е забавна история.

— Предполагам... Искам да я чуя! Способна съм — едва промълви тя.

— Да — въздъхна. — Ти можеш, силна си — сепна се и отмести очи от нея. Допря брадичката ѝ с крайчеца на пръста си и нежно рече: — Не си мисли, че ти се подигравам. Говоря истината, Каси, възхищавам ти се! Ти си смела и независима, и освен това имаш сърце, за което си струва да пожертвам живота си.

По лицето ѝ се изписа изненада. Дан потрепери и заразказва:

— Най-черният ден в живота ми бе, когато трябваше да напиша прощалното писмо... Да ти кажа, че те напускам — гласът му бе несигурен.

Поведе я към един стол до леглото на Джейсън и ѝ каза:

— По-добре седни. Историята е дълга.

Каси се разположи в стола. Потъна в мълчание и заслуша. Опитваше се да повярва, с едничката надежда, че Макей наистина я обича. По лицето му не можеше да определи настроението му.

Дан обиколи стаята. Застана до прозореца и се загледа навън. Думите му се носеха из стаята, звучаха странно.

— Бях на двадесет и шест, когато срещнах Роберта. Беше счетоводителка. Бизнесът ѝ процъфтяваше. Имаше добър нюх, разбираше от финанси. Обединихме се, така спечелих първия си милион. Бях самотен. Мечтаех си да се оженя, да създам семейство. Сестра ми се бе преместила да живее в Пърт след женитбата си и майка ми бе с нея. Липсваха ми... — обходи стаята. Гласът му беше развълнуван: — Роберта беше умна и красива, с нея беше весело. Беше малко незряла, може би, но... — спря и погледна Каси унило. — По това време бях арогантен, уверен в себе си, дори надут. Знаех към какво се стремя. Нямах значение, че не съм достатъчно влюбен. Мислех си „Страстната любов е отживелица“.

Въздъхна и продължи нататък:

— Щастието не трая дълго. Роберта бе радостна, само когато организираше партита или ходеше по такива. Това не отговаряше на представата ми за брак. Исках да имаме дете. Тя не желаше. Все говореше, че трябва да изчакаме още няколко години. Животът ми се струваше празен, без абсолютно всякакъв смисъл. Струваше ми се, че връзката ни бе сред разпадане. Тогава тя забременя...

Каси прехапа устни, за де издаде звук. Погледна Дан.

— Станало бе случайно. Наложих ми се да я увещавам да задържи детето, обещах ѝ да наема бавачка, така че детето да не ѝ бъде в тежест.

Усмихна се тъжно. Продължи:

— Детето се казваше Мари... Беше много красиво малко момиченце. Тя... — не можа да довърши изречението си. — Тя се удави, когато беше на две години.

Сърцето на Каси се сви, простена от болка. Да загуби детето си... Мили Боже! Ако тя бе изгубила Джейсън...

Вдигна уплашени очи към съпруга си. Макей гледаше към момчето сякаш да се увери, че то е живо. Когато усети върху себе си погледа на Каси, закрачи отново из стаята.

— Роберта е разговаряла по телефона, когато непоправимото се е случило — гласът му бе плътен. — По това време била канена на благотворителен обяд, но бавачката се разболяла и тя търсила друга, за да я замести. Мари си играела, ходила насам-натам, външната врата била оставена отворена... Роберта била плувала сутринта...

— О, Дан! — изхлипа Каси. — Колко ужасно е всичко.

В очите му имаше уплаха и болка. Трудно му беше да разказва.

— Никога не съм се чувствал по-нещастен от тогава! Не можех да си намеря място от мъка.

Притаи дъх и допълни:

— Едва не полудях. Аз... — той тръсна глава назад. — Роберта почти не се промени. Продължи да води бурния си живот. Не се прибираще вкъщи почти всяка вечер. Беше имала и други мъже. Това не ме ядоса, бях напълно безразличен към нея. И тъжен. Подадох молбата си за развод.

— Точно тогава си дошъл на острова, нали? — забързано попита тя.

— Да... Трябваше да се освободя от натрупаното напрежение. Мой бизнес партньор, беше приятел на Ван Арк и уреди престоя ми тук. Знаеше, че обичам тихите кътчета, където можех да рисувам на спокойствие.

Тръгна към нея, погледна в очите ѝ:

— Обичах те, Каси! Вярвай ми, нуждаех се от любовта ти. Тогава се случи нещо, в което не вярвах. Влюбих се страстно. Бях преживял силно загубата на Мари... Наистина исках да се ожения за теб.

Прокара пръсти през косата си.

— Точно тогава разбрах за катастрофата на Роберта. Била с някакъв мъж. Качила се на мотора му. Той бил пиян, загубил контрол и се врязал в един крайпътен знак. Мъжът починал. А тя... Тя беше развалина, макар и жива. Баща ѝ ми се обади от болницата и ме повика. Беше ужасно изплашен. Тя бе единственото му дете. Не можех да му откажа. Беше посред нощ, прекалено късно, за да те потърся.

Въздъхна и продължи:

— Исках да се свържа с теб на сутринта, но нещата бяха по-зле, отколкото предполагах. Докторът ми съобщи, че ще остане парализирана до края на дните си. Баща ѝ прекара инфаркт и почина. Роберта все питаше за него. Не знаех какво да ѝ кажа. Опитвах се да я

оставя сама в стаята ѝ, но тя започваше истерично да плаче и лекарите ме помолиха да остана при нея.

Дан вдигна уморените си очи към Каси и рече:

— Накрая ѝ казах истината. Така беше по-добре. О, Каси... Без значение каква бе в миналото си, не заслужаваше страданията, на които бе подложена. Лежеше на болничното легло и ме гледаше безпомощно, отчуждено. Беше безкрайно самотна... Не можех да я напусна — с болка призна той. — Така че, седнах да ти напиша това ужасно писмо. Прости ми! — пристъпи към нея.

Тя го придърпа към себе си. Промълви:

— О, Дан, скъпи...

В един момент прегръдката им бе така силна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Най-накрая узна цялата истина. Познала бе трагедията на живота му. Едва сега разбираше, защо бе толкова силна привързаността му към Джейсън. Отначало, когато бе открил сина си, и днес, в деня, когато се бе случила злополуката. Смисълът на живота му бе това дете... Господи! Спомни се как се бе владял през цялото време, за да спаси живота на сина си!

— Каси, аз... Аз направих всичко възможно да облекча страданията ѝ. Почина в мир...

— Замълчи, любов моя, стига! — наблюдаваше го. Сърцето ѝ бе изпълнено с обич и състрадание. Поглади с ръка бузата му. — Направил си всичко необходимо.

Хвана ръката ѝ, зарови лице в дланта ѝ, целуваше топлата ѝ нежна плът. Нещо внезапно го разтърси.

— Кажи ми, че още ме обичаш! Моля те, само кажи!

Прошепна тихо:

— Не знаеш ли, че винаги съм те обичала. Никога не съм преставала да те обичам!

Обгърна тялото ѝ, усетил топлина в сърцето си.

— О, Каси, Каси... Толкова те обичам! А днес следобед си мислех, че съм те загубил.

— Никога!

— Аз бях глупав, отмъстителен, жесток... Мислех си... Не можех да повярвам...

— Замълчи... Кажи ми, че ме обичаш още веднъж! — помоли го тя.

— Обичам те! — отвърна Дан. — Целуни ме! Направи го.

— Мамо?! Татко?!

Те се втурнаха към леглото му хванати за ръка. По лицата им се стичаха сълзи.

Джейсън се намръщи и каза тихо:

— Ама, че сте! Дали Джонсън беше прав? През цялото време ще се целувате...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше на зазоряване. Нощният мрак постепенно бе изместен от утринната светлина. Лека мъгла се стелеше над реката. Хеликоптерът се сниши над върховете на дърветата, за да кацне на близо двадесет метра от Хейвън.

— У дома сме! — прошепна Каси.

Дан я прегърна и повтори:

— У дома сме! — след това я целуна нежно по челото.

— По-добре се върни в Сидни, Пол — каза Makeй на пилота докато кацаха. — Съжалявам за затрудненията, които ти създадохме снощи.

— Всичко е наред, господин Makeй. Радвам се да чуя, че момчето ще оздравее.

Седяха на верандата и гледаха как хеликоптерът излита, изчезвайки бързо в далечината.

Дан сложи ръка на рамото ѝ, притисна я към себе си. Тя се почувства щастлива.

Въздъхна.

— Уморена ли сте, госпожо Makeй?

— Колкото и да е странно, изобщо не съм! — засмя се насреща му. — Може би съм преуморена. След няколко часа със сигурност ще се строполя на земята.

— Какво ще кажеш за една разходка?

— Разходка? Къде?

Проследи погледа му, очите му сочеха надолу по хълма, към ателието. Стомахът и се сви. Глупава реакция, та нали, всъщност, той я обичаше? От какво се страхуваше сега?

Опасяваше се да не открие нещо, което да разруши щастието им.

Животът я бе научил винаги да има едно наум.

— Чудесно — каза тя, запазвайки страховете за себе си.

— Много се умълча — отбеляза Дан, когато наближиха малката дървена къщурка. — Сигурна ли си, че не си уморена? Можем да се върнем, ако искаш.

— Не, не, добре съм. Малко ми е студено — потрепери, но това беше по-скоро от нерви, отколкото от утринния хлад.

Дан съблече бързо сакото си и я наметна. Попита:

— По-добре ли е така?

Жена му кимна, макар да изпитваше странно предчувствие.

— Дан... Има ли някаква специална причина, за да дойдем тук? — надяваше се да е прозвучала спокойно.

— Донякъде...

— О? — погледна към него. Но той не отвърна нищо, само се усмихна загадъчно. Дори човек с предразсъдъци не би открил и следа от злонамереност в жестовите му. Каси обаче, все още се плашеше.

Спряха пред входната врата, не ѝ се хареса бялата ламперия.

— Може би е заключено — предположи Каси, като се надяваше наистина да е така.

— Не е — додаде Макей, преди да посегне към бравата.

— Откъде знаеш? — почти го обвини тя.

— Какво? — лицето му бе изненадано, обърна се към нея и я прегърна. — Господи, Каси, изглеждаш зле. Какво не е наред?

— Аз... аз не искам да влизам вътре — изхлипа тя, разкри му страховете си. — Не искам нищо лошо да се случва. Не искам нещата между нас да тръгнат на зле.

Намръщеното му изражение се смени с разбиране. Каси за малко не проплака от умиление.

— Каси — обгърна я с ръцете си. Тя отпусна глава на гърдите му. — Моя мила... Толкова си смела... Толкова добра... Нали не смяташ, че бих могъл отново да те нараня?

Дръпна се назад, погледна я в очите и рече:

— Няма нищо страшно. Нищо. Това е особено място, всичките ни спомени оттук са прекрасни.

— Аз си мислех... Ти не го мразиш?

— Да го мразя?! Защо мислиш така? О, да, зная... Онази сутрин на моста. Ох, ти, глупавичката ми — прошепна на ухото ѝ, избърса сълзите от очите ѝ с галювните си пръсти. — Тогави не можех да понасям мисълта за ателието, защото в него бях прекарал най-хубавите

часове от живота си. Мислех си, че те никога няма да се повторят. Уверен бях, че завинаги съм загубил обичта ти. Думите ти тогава нямаха значение за мен. Единственото, което ми бе останало, бе Джейсън. Нищо повече. Ти ме гледаше по такъв начин... толкова различен от... — колебаеше се. — Да влезем вътре, искам да ти покажа нещо.

Ателието си бе същото, каквото го помнеше. Голяма стая с камина в южния ѝ край, пред която се разстилаше килим, имаше и стар диван с дамаска на цветя. До стената бяха поставени множество мебели: библиотеки, бюра, маси, столове, стар хладилник.

Беше необикновено място, въпреки че изглежда наскоро бе почиствано.

Дан пое ръката ѝ, и я поведе към дивана. После се обърна и се отправи към един бюфет. Върху него стоеше някакъв старателно увит предмет. Каси бе смаяна, гледаше невярващо към Дан, докато той го разопаковаше. Какво бе това.

Почувства как нещо стегна гърлото ѝ, докато той поставяше картината върху камината. Дан се загледа в нея, после пристъпи назад, накрая се обърна насреща ѝ, и рече доволно:

— Така те помня — стана и тръгна към портрета.

Вътре в себе си се възхищаваше на умението на Макей, но от друга страна ненавиждаше картината. Трудно можеше да се обясни с думи...

— Довърших го, след като заминах оттук — каза мъжът ѝ — по памет.

Каси си спомни. От това я заболя. Сините очи, които гледаха от платното, те бяха на едно влюбено момиче, на едно момиче познало любовта, заслепено от нея. Очи на момиче, което не питаше, не очакваше отговор, което бе създадено, за да дава обич. Тя никога не можеше да бъде същата. Ако Дан очакваше от нея да го гледа със същия поглед, това бе безсмислено. Той приближи към нея и каза:

— Обичах да я гледам. Когато отпивах от чашата си вечер, стоях пред нея. Гледах я с часове — отрони с въздишка. — Каси, ти си имала Джейсън. Аз имах това.

Каси бавно тръгна към него. Наблюдаваше лицето му, болка сви стомаха ѝ. „Това ли обичаше Дан? — питаше се тя. — Нереалната? Затова ли се бе върнал в Хейвън, за да търси момичето от портрета?“

В болницата, докато Джейсън спеше, Макей ѝ бе казал защо е дошъл обратно. Разбрал бе за продажбата на речния остров само месеци преди смъртта на Роберта. Тогава бе сметнал, че Каси отдавна е омъжена. Въпреки това решил да провери в регистрите. Когато се уверил, че тя няма съпруг и още е регистрирана в Ривърсбенд, се бе върнал. Макар да му се струвало невъзможно тя да няма любовна връзка, той все се надявал.

На какво? Каси се намръщи.

— Дан... Та това не съм аз... Аз не съм като нея отдадена.

Ръката му се протегна, за да я погали. Обърна се към нея с думите:

— Не, това си ти! Още си моето мило момиче... — изглеждаше като унесен в сладък сън. Сякаш се бе върнал назад във времето преди девет години.

Стресна се.

Дан бе схванал реакцията ѝ, по лицето му се изписа безпокойство.

— Какво ти е Каси? Какво казах? — сграбчи ръцете ѝ, без да иска събори сакото от плещите и. Дори не забеляза това. И двамата гледаха един в друг. Очите и стрелнаха портрета.

— О, Каси — въздъхна Дан, — не си мисли такива неща. Не ти показах картината, за да те уязвя. Просто желяех да ти обясня, защо отново се озовах тук. Намерих зряла, уверена жена! Отначало бях объркан, защото не бях предполагал, че можеш да бъдеш и такава. Пораснала си. Наистина вече си голяма. Веднъж превъзмогнал първоначалното объркване, открих — така те харесвам дори повече. Ти си жена, Роберта никога не успя да бъде такава. Ти си силна и смела. Добра и нежна. Но все още пазиш в себе си нещо от онова момиче на картината. Носиш в себе си сърцето му, това щедро и любящо сърце. Не можеш да си представиш как се почувствах, когато ми каза, че ме обичаш, че винаги си ме обичала. Не можех да си намеря място от щастие. Едното, което със сигурност зная, е, че ще направя всичко възможно, за да бъда достоен за теб. Ще те обичам до последния си миг.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Той прошепна:

— Не плачи. Не искам да те виждам разплакана.

— Дори когато е от щастие? — успя да продума тя.

— Дори тогава! — премина с пръст по устните ѝ. — Отсега искам да виждам само радост в очите ти, усмивка по устните ти. Освен, разбира се... — погледна палаво. — Освен, когато въобще не желая да виждам устата ти.

Наведе се над нея и я зацелува. Страстта му се разбунтува. Каси се помъчи да събере мислите си, чудеше се дали сексът би бил различен, ако не съществуваше любов.

Сега си отговори. Да. Защото сега изпитваше върховното, непреходното — любовта.

Сега не само докосването му я сгръвяше, нито дори милувките му. Отвътре, оттам идваше огънят в тялото ѝ. Радостта, която не можеше да се опише, почти вълшебна, се разливаше в душата ѝ. Всичко — физическо и емоционално бе слято в едно.

Съблече дрехите ѝ бързо, нежно. Всяка ласка носеше неопишуема наслада.

Не говореше, мълчанието не бе потискащо, той я обичаше и именно в този миг разкриваше чувството си. Нищо не можеше да го спре. Обгърна тялото ѝ, прегръщаше я, целуваше я, желаше я. Каси изпита най-невероятната наслада. Дан я обладаваше, даряваше ѝ удовлетворение. В тялото ѝ всичко бушуваше, всичко потъваше в истински екстаз.

Тя се изпъна върху килима, обгърнала Дан. Осъзна, че бяха завършили един цикъл от живота си.

Това бе мястото, където Джейсън бе заченат. Знаеше, беше напълно сигурна. Тук, на това място те щяха да създадат един нов живот. Вече нямаше да се връщат назад. Мина доста време, преди Дан се отмести от нея, погали леко лицето ѝ. Направи го смаяно, сякаш едва сега истински проумяваше чувствата си.

Каси го погледна, не можеше да знае, но в този миг, когато всички бариери помежду им бяха разрушени, когато тялото и душата ѝ бяха спокойни, очите ѝ бяха същите като на момичето от портрета. Чисти, вярващи и... изпълнени с любов.

— Никога ли няма да престана да те обичам? — промълви той.

Тя се усмихна и прошепна една думичка, в която се съдържаше цялата ѝ обич, върна и за него:

— Никога!

Издание:

Миранда Лий. Оживели мечти

ИК „Арлекин-България ЕООД“, София, 1995

Редактор: Емилия Тенева

ISBN: 954-11-0315-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.